

89.-90. årgang

(1996-) 1997

ORDINÆR GENERALFORSAMLING 1996

i Regensianerersamfundet
på Collegium Domus Regiæ
holdes fredag d. 22. november kl. 18.30

DAGSORDEN

1. Valg af dirigent
2. Formanden aflægger beretning
3. Kassereren fremlægger revideret regnskab
4. Revisorerne afgiver betænkning
5. Valg af formand
6. Valg af kasserer
7. Valg af fem bestyrelsesmedlemmer
8. Valg af to revisorer
9. Eventuelt

Generalforsamlingens deltagere vil derefter samles omkring den
af kassereren kreerede menu:

FORRET: á la surprise "96"
HOVEDRET: á la surprise "96"
EFTERRET: á la surprise "96"

Hertil serveres passende vine, i passende tempo og i passende mængder.

Under ledelse af revydirektøren vil vi, støttet af musikdirektøren,
se og høre nogle af Regensrevyens fremragende numre.

TILMELDING: til kassererens kontor senest 18. nov.
Ring 33 12 45 22 og tal med Inge Frost.

Middag og revy 125 kr. og betales i løbet af generalforsamlingen.

Sommerturen 1997
bliver lørdag den ?? . august.
Besøg på ???.

GENERALFORSAMLINGEN

den 24. november 1995

Mageligt bænket i biblioteket sidder klokker Fr. Wiedemann, Camilla Sløk og bestyrelsesmedlem Mette Korsholm. Bag dem Mogens Milfeldt. Stående tv. er det Carsten Feddersen, Peter Bøggild og bestyrelsesmedlem Karsten Knudsen.

Med øredøvende applaus blev tidl. fonmand Mogens Holm valgt til dirigent af den usædvanligt oplagt forsamling, der påny havde anledning til at glæde sig over det formidable samarbejde mellem bestyrelse og klokkerat. Det gav sig udslag i overlegen styring af mærkevarerne hos vædskeproducenterne i landet. Med sikker hånd, klar stemme udøvede dirigenten sin autoritet og ledte mødet hen, hvor folket krævede det. Fonmanden plæderede grundigt for de faktorer, der uafviseligt pegede hen mod en godkendelse af det fremsendte forslag om forhøjelse af kontingentet til kr. 100,00. Det havde da stået urørt i over en menneskealder.

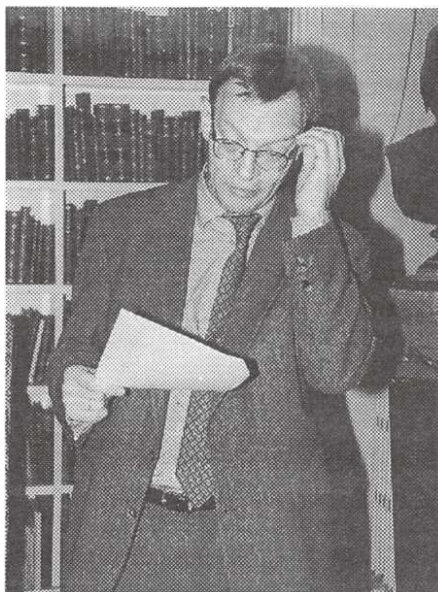
Det blev godkendt, men samme for-

mand konstaterede andet steds i sin omfangsrige beretning, at aktivitetsniveauet havde haft et lidt mere beskedent omfang end i 1994. Bestyrelsen havde behov for en kontemplativ periode, bl.a. i afventen på, om der skulle blive behov for assistance i den ulykkelige sag om Undervisningsministeriet contra Regensen/Kollegiesamvirket.

Med henvisning til smmertur 1995-deltagertal på godt 20, søgte formanden allerede denne aften at reklamere for næste sommertur, der skulle gå til DMI d. 31. august 1996.

Den balancerede kasserer

Henrik Teide jonglerede på vanlig vis med tallene i et omfang, der svarede til

Kasserer Henrik Teide

den omhu, hvormed de fremmødte havde studeret det udsendte regnskab. Kassen er delvis kommet sig af udgifterne til „Genboerne“ på Baron Boltens, og den var under alle omstændigheder i så fin form, at der påny var rummelighed til dels middagen, dels de hos regensianerne så populære legater.

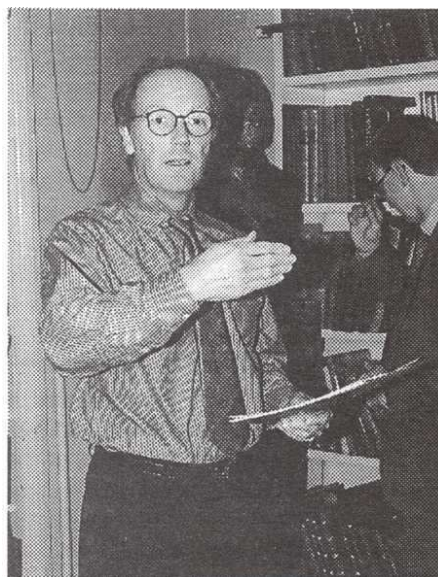
Revisor Peter Bøggild forsikrede forsamlingen, at der sjældent havde været vist omhu så stor som den, der havde præget revisionen af regnskabet. Det var påny sådan, at revisorerne havde vendt hvert eneste bilag, der blev forevist, og den samme grundighed var udvist ved konstateringen af kassebeholdningen.

Valgene

Efter genvalg til formand og kasserer skulle forsamlingen ta' stilling til to nye

pladser i bestyrelsen. Pladserne var blevet ledige på grund af erhvervsmæssige komplikationer. Morten Samuelsson skulle igang med ny stuktur i advokatvirksomheden og havde anmodet om et par års pause, mens Thøger Købke Christiansen i sit firma, F. L. Smidt havde vundet lodtrækningen om en udstationering i Argentina. Formanden har takket begge for ypperlig indsats, men måtte altså bede dirigenten om at indkalde forsamlingens ønsker om passende kandidater. En omhyggelig granskning, vejen for og imod, førte frem til, at dirigenten kunne koncentrere valget om to forslag, der begge blev honoreret med akklamation. De to ny medlemmer viser Regensianersamfundets spændvidde.

Den ene er Hans Jørgen Steenberg, der i bogstavelig forstand er meget tæt

*Revisor Peter Bøggild:
Det hele stemmer.*

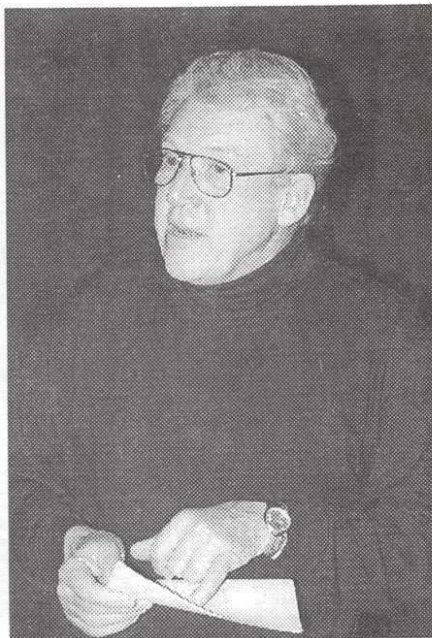
på Regensen. Han bor i St. Kannikestræde, mellem Regensen og Elers. Den anden er Camilla Sløk - den uforglemmelige Klint i „Genboerne“ og som i 1995-96 fandt tid til at skrive guldmedaljeafhandling udi teologien.

I sin tak til Thøger Købke Christiansen fremførte formanden skriftligt en påmindelse til ham om et løfte, afgivet i forståelig jubel over at være valgt til Regensiansersamfundets bestyrelse.

Løftet bestod i en kasse bajere til generalforsamlingen. 1995 var tredje generalforsamling uden Thøger-bajere. Vi vil se frem til generalforsamlingen 1996 i forventen om, at kassen vil være til stede.

John Idorn

p.s. spændvidden frengår af, at Camilla Sløk har fået mulighed for et kortere ophold på Princeton-universitetet i USA.

Dirigent Mogens Holm

REGENSIANERSAMFUNDETS BESTYRELSE

Efter valget på generalforsamlingen 24. nov. 1995:

- Formand:** John Idorn, Bukkeballevvej 69, 2960 Rungsted Kyst
Kasserer: Henrik Teide, Åmosebakken 3, 2830 Virum
Medlemmer: Karsten Knudsen, Ordrupdalsvej 12 B, 2920 Charlottenlund
Bodil Stenvang, Slotsvænget 23, 3400 Hillerød
Mette Korsholm, Vardegade 23, 2.tv., 2100 København Ø
Hans Jørgen Steenberg, St. Kannikestræde 7, 1169 København K
Camilla Sløk, p.t. Princeton, New Jersey
Revisorer: Peter Bøggild, Ll. Strandstræde 12, 1254 København K
William Hertz, Tibberup Allé 23, 3060 Espergårde
Desuden er klokkeren (-ne) medlem(mer).

Middag og reeevy

De, der gør sig selv (og os andre) den glæde at møde frem til generalforsamlingen kender højdepunkterne: Revyuddrag og uddeling af legater til de overordentligt trængende regensianere, der til fulde forstår, at det i højere grad er æren end beløbet, der skal ses på. Ansigtstrækkene lader ingen tvivl tilbage med hensyn til succes'en, først hos skribenterne, dernæst for de fremførende og til sidst blandt modtagerne i salen.

Legatmodtagerne symboliseres ved Niels Leifer, efterårsklokker 1994 – iøvrigt er her nogle af de medvirkende, der agerede til medlemmernes fryd.

Niels Leifer, der huskes for en eminent løjtnant von Buddinge, var blandt den halve snes legatmodtagere.

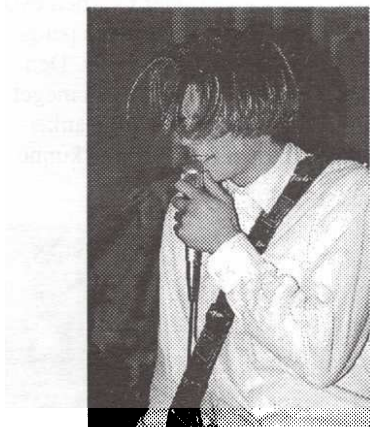
Anna Sandberg, legatmodtager og efterårsklokker 1996 – germansk filolog fra PIP.

Niels Leifer, Hof-klokker og stud.mag. i spansk med statskundskab som bifag, fremførte Per Ports betragtninger ved snarlig forestående pension. Makkerinde er stud.scient. (kemi) Anne Gjerløv, Ping.

Saxofonen blev nænsomt behandlet af Stig Lyngbæk, mediciner fra PIP.

Kåre Gribsholm Madsen, mediciner fra Ping, skiftede mellem guitar og sang.

Årets revydirektør Heidi von Wettstein, klassisk arkæolog fra CCDR – helt uden konkurrence som suffløse i „Genboerne“.

Sommertur til DMI

Der mangler to – Stig Andersen fra omkring 1940'erne, der allerede var på sin cykel og fotografen, som er formanden. Selskabet begav sig til Skt. Kjelds Restaurant på Skt. Kjelds Plads, hvor samfundet var vært for en overordentlig god og hyggelig frokost til en rimelig pris for medlemmerne.

Selv et års varsel om, at sommerturen fandt sted 31. august, havde ikke fået nævneværdig indflydelse på deltagerantallet i sommerturen. På den anden side garanterer det de fremmødte skøn tid til at stille spørgsmål i - og der var mange til Mogens Jensen, der gav en flot introduktion til det, alle taler om.

Men i modsætning til mange andre, kan meteorologerne gøre noget ved det - altså ved at fortælle os i tide, hvad der (måske) vil ske. Vejrudsigter er stærkt på vej til at kunne konkurrere med sport som een af de ting, enhver ny fjernsynskanal simpelthen må ha' for at gøre sig gældende på seermarkedet.

Samtlige TV-stationer i verden byder den „rigtige“ meteorolog store penge for at være ankernand på feltet. Den „rigtige“ meteorolog er lige så meget værd i seertal, som den rigtige ankermand på nyhederne. En sådan kunne Mogens Jensen godt være.

Mogens Jensen – en levende og dygtig fortæller.

DMI fylder 125 år

Set på verdensplan var Danmark førend med hensyn til at søge at knytte meteorologien til det videnskabelige. Da bestræbelserne udfoldede sig for alvor i 1860'erne, kom der betydelige protester mod „opkomlingen“.

I en vurdering, givet af universitetet om forslaget om et meteorologisk institut, knyttet til universitetet og underlagt en bestyrer, der ansættes som professor i m., hed det i afvisningen:

.... da et institut som det nævnte ikke måtte forventes at få nogen rent videnskabelig karakter ... omend det videnskabelige formål må medtages, vil et meteorologisk institut dog komme til at rette sin virksomhed umiddelbart på at tilfredsstille mangehånde praktiske øjemed, der i og for sig er universitetet uvedkommende, eller som dog ligge det fjernere, f.eks. søfartens og landbrugets tarv“.

Rundtur i byen

Men DMI kom altså i gang - i 1872 med bopæl på Esplanaden 15. I nov. 1949 var der for lidt plads, og den ny adresse blev Gamlehave alle 22 (en sidevej til Ordrupvej).

Der var stadig brug for udvidelser - Fiolstræde nr. 20 og Hovedvagtstræde nr. 6 blev brugt som filialer, inden man i vinteren fandt endelig hvile i en tidligere Lego-bygning på Lyngbyvej nr. 100. Dermed er bygningen nabo til S-togsstrækningen Frederiksberg-Hellerup (lige ved Ryvangens station). Bemeldte vinter var 1971-72.

Vejrmelding i radio er vi alle vokset op med. Den første kom fra Meteorologisk Instituts eget studie på Esplanaden,

og den historiske meddelelse, givet kl. 10.30 d. 1. august 1923 over langbølger, lød: „Hallo, hallo. Meteorologisk Institut her. Vejrforholdene over Nordvest-Europa har en ustadig karakter. Institutet ser endnu ingen forandring heri. Slut, slut“

Det nuværende behov

Fra den beskedne begyndelse er behovet blot vokset og vokset, men det er også hjælpemidlerne i form af satellitter, vejrstationer suppleret med gammeldags iagttagelser og fornemmelser. Kunde kredsen er eksploderet, ganske enkelt fordi de fleste har fundet ud af, hvor vigtigt kendskabet til det kommende vejr er for næsten alle udendørs aktiviteter.

Vi fik en fabelagtig rundtur, dels i mysterierne og de vanskeligheder, der stadig eksisterer m.h.t. en korrekt forudsigelse. Vi var i nærkontakt med een af satellitterne, og blev vist rundt i de lokaler, hvor tal, skemaer og udsigter udarbejdes, vi ser hver aften på skærmene eller hører i radioen. Det fungerede bare.

De intense lytteransigter tilhører fra v.: Lotte (der bestyrer Karsten Knudsen, hvis skulder anes), Ulla Nicolajsen, Peter Bøggild, Ib Kleiter, Henrik Teide og Arne Hellmann.

Regensens skæbnedage

Regensen contra undervisningsministeriet: Har Regensen overhovedet en fremtid?

Mens dette nummer af „Regensen“ kan læses rundt om i hjemmene, sidder den ret, der skal afgøre, om „de sodet-røde mure“ overhovedet har en fremtid. Der er berammet retsmøder i tre dage: Tirsdag d. 19. til torsdag d. 21. november, og det vil sige, at Regensprovst Leif Grane kan aflægge rapport og beskrive den eventuelle fremtid efter dommen, når vi samles til middagen efter generalforsamlingen.

Det er undervisningsministeriet, der har anlagt sag mod Kollegiesamvirket for at få de penge, der blev brugt til istandsættelse i 1987, tilbage - og det drejer sig om 15 mill.kr.

Hele Leif Granes embedsperiode har været præget af debat/samtale/opgør med myndighederne. Nu kommer der så en afgørelse. Regensprovsten har fremlagt sin skitse af hændelsesforløbet, især den opfangsrige udplyndring af Kommunitetets formue, der har bragt Regensen på fallittens rand - men myndighederne vil altså ha' mere. Opdelingen i afsnit med tilhørende mellemrubrikker og deres formulering er redaktørens ansvar. Ta' en whisky eller to - det er rystende læsning.

Kommunitetet, stiftet 1569 af Frederik II, havde til formål at underholde 100 fattige studenter ved Københavns Universitet. Stiftelsens betydelige formue i gods og kongetiender forsløg ikke blot til opførelse af Regensen som fribolig

for kommunitetsalumnerne i 1623, men voksede støt gennem det 18. århundrede. Men fra begyndelsen af det 19. århundrede anvendte man store summer af kapitalen til udbygning af universitetet. Denne udhuling af Kommunitetets formue fortsatte med uformindsket kraft i de første tyve år af dette århundrede. Men i bemærkninger til Finansloven for året 1920 erkendte undervisningsministeriet, som havde det overordnede ansvar for Kommunitetet, at dette forbrug af stiftelsens formue til andre formål end det i fundatsen fastsatte nu måtte ophøre. Erkendelsen kom for sent til at sikre Regensen mod forfald.

Også i den følgende tid brugtes vedblivende kommunitetsmidler til andre formål, omend i langt mindre grad end hidtil, men store rente- og afdragsfri lån til Dansk Studiefond og til opførelse af nye kollegier (Studiegården og Kvinde-regensen) optoges af kapitalen, hvis forrentning brugtes til kommunitetsstipendier og til bevarelse af de gamle kollegier som legatboliger.

I 1956 var kapitalen svundet så meget, at det blev bestemt, at dens forrentning i fremtiden udelukkende skulle bruges til at opretholde Regensen i henhold til fundatsen.

Kurator negligerede formuen og gav billige lån til embedsmænd
Administrationen af midlerne hørte siden 1936 under Kurator, den embeds-

mand, der sideordnet med universitetets rektor med ansvar over for undervisningsministeriet stod for den økonomiske forvaltning af såvel universitetet som kommunitetet og Sorø Akademi. Før 1936 hørte disse arbejdsopgaver under Universitetets Kvæstor, også en embedsmand, der under tilsyn af undervisningsministeriet administrerede økonomien uafhængigt af universitetets akademiske ledelse. Kvæstor havde i årtier advaret ministeriet om at det stærke forbrug af kapitalen ville få alvorlige følger, men helt forgæves. Under Kurators forvaltning lod formuens pleje meget tilbage at ønske. Bl.a. opnåede en del mennesker, deriblandt embedsmænd i undervisningsministeriet, billige lån til langt under dagsrente, så at en yderligere udhuling af formuen fandt sted.

Ministeriet erkendte misbrug, men ville ikke betale reel husleje

Undervisningsministeriet havde i 1920 i erkendelse af kommunitetets mangeårige misbrug bestemt at Kommunitetsbygningen (Nørregade 10), der siden slutningen af det 18. århundrede, da bespisningen af kommunitalsalurnerne erstattedes af et pengebeløb, udelukkende havde været anvendt til universitetsformål, fremtidig skulle lejes af universitetet. Lejen fastsattes til kr.20.000. Beløbet blev flere gange forhøjet, en enkelt gang med udtrykkelig henvisning til, at lejen ikke længere svarede til det for tiden eksisterende lejeniveau. Sidstnævnte betragtning er dog ikke siden blev anvendt. Fra 1971 lå lejen fast på kr. 220.000 for en bygning i Københavns centrum på 3.000,- m².

Indtil 1920 havde Kommunitetet

fuldt ud dækket udgifterne ved Kommunitetsbygningens vedligeholdelse, som derefter blev overtaget af universitetet som bruger af bygningen. I hvert fald to af universitetets rektorer, Erik Skinhøj og Ove Nathan, har over for ministeriet gjort det klart, at man anså den lave husleje for at være udtryk for en yderligere forringelse af Kommunitetets indtægter, men også det var forgæves.

Den uafviselige konklusion

Man kan altså fastslå,

- 1) at det er undervisningsministeriets skyld, at der mangler midler til vedligeholdelse af Regensen og de tre små kollegier.
- 2) at ministeriet som legatmyndighed har forvaltet Kommunitetets midler dårligt.

Ministeriet som ejendoms- handler eller: Villaerne, der forsvandt.

Som udtryk for ministeriets uvilje mod at tilgodese Kommunitetets interesser, skønt det indtil 1984 var ansvarlig for formuen og dens anvendelse, kunne der nævnes flere eksempler, hvoraf to skal fremdrages. Til Kommunitetets ejendomme hørte også den såkaldte „professorvilla“ i Konsistoriegården. Den er opført for Kommunitetets midler som bolig for den daværende forvalter af Kommunitetets gods, men overgik siden til universitetsbrug, iøvrigt uden at Kommunitetet ophørte med at betale for dens vedligeholdelse før hen mod slutningen af forrige århundrede. Ejendommen er stiltiende frataget Kommunitetet.

Ret grotesk er et andet eksempel fra nyeste tid. Da Hovedstadens Sygehus-selskab dannedes, fandt ministeriet anledning til at gøre et notat om villaerne på Juliane Maries vej. Det erkendes, at de er opført for kommunitetsmidler, men det frembyder ikke noget problem, da husene dels ingen værdi har (?), dels må betragtes som „en donation fra Kommunitet“. Husene er opført på den tid, da Undervisningsministeriet over for Københavns Kommune på Kommunitets vegne underskrev en kontrakt om brugen af Regensens bygning. Ministeriet betragtede altså dengang sig selv som i stand til at handle på kommunitets vegne. Den „Donation“, der tales om i notatet, er selvfølgelig en gave fra ministeriet til ministeriet!

I årene efter 1956 kunne Regensens drift og regensianernes kommunitetsstipendium og legatbolig med nød og næppe opretholdes en årrække, men kun ved at forsømme bygningerne. Men heller ikke denne ordning bestod ret længe. Midt i 1970'erne var de tre små kollegier helt uden midler. Midlertidigt fik de et tilskud fra universitetet, men denne ordning ønskede undervisningsministeriet bragt til ophør. Så opstod tanken om det, der siden kom til at hedde „Københavns Universitets Kollegiesamvirke af 1983“.

Kollegiesamvirket af 1983 slutte den sidste rest af Regensens formue

Ministeriet og universitetet var enige om, at de tre små kollegier skulle have andel i Kommunitetsformuens rester, der dengang gav et afkast på ca. 800.000,- kr., hvortil kom de 220.000,-

kr. i leje for Kommunitetsbygningen. Resten skulle finansieres ved indførelse af husleje. Der var tre forudsætninger for ordningen

- 1) Forvaltningen af Kommunitetsformuen skulle overdrages til en bestyrelse, bestående af repræsentanter for de fire kollegier.
- 2) Bestyrelsen skulle fastsætte en husleje, der kunne dække driften.
- 3) For at denne ordning skulle have mulighed for at fungere, skulle alle fire kollegier gøres gældfri og istandsættes.

Efter mange forhandlinger gennem en årrække, som ikke blev nemmere af, at der naturligvis på Regensen ikke var nogen begejstring for ideen, blev man enige om indholdet af Kollegiesamvirkets statutter. Da alle argumenter, som søgte at vise det uholdbare i ordningen, blev afvist af ministerium og universitet, blev Regensens repræsentanter tvunget til at underskrive.

Ministeriet løber fra sit ord

Den istandsættelse af kollegierne, som skulle ske under ledelse af arkitektfirmaet Koppel, blev så overfladisk selv efter at en større gave fra Egmont-fonden føjedes til de bevilgede statsmidler, at der overhovedet ikke kunne tales om, at kollegierne var bragt i god stand. Kollegiesamvirket begyndte altså sin virksomhed, uden at den tredje, oven for omtalte forudsætning blot tilnærmelsesvis var opfyldt. De midler, der kunne hensættes til vedligeholdelse,

var helt utilstrækkelige - selv hvis bygningerne var blevet bragt i behørig stand. Det var blevet påpeget over for ministeriet og universitetet, men uden at det gjorde noget indtryk i første omgang.

En fortsat korrespondance med undervisningsminister Bertel Haarder viste sig ikke at være forgæves. En bevilning fra boligministeriet førte til en redegørelse for Regensens tilstand, udarbejdet af firmaet Koppel, der opgjorde behovet til 15 mill.kroner.

Når staten „køber“ eller „overtager“

14. november 1986 indkaldtes formand og næstformand for Kollegiesamvirket samt regensprovsten til møde i byggedirektoratet. De 15 mill. var skaffet fra fire ministerier: bolig-, finans-, milieu- og undervisningsministeriet. Betingelse for bevillingen var det, at staten „købte“ (senere hed det „overtog“) kommunitetsbygningen, og der skulle svares omgående, da pengene ellers ville forsvinde.

Stillet over for en sådan tvang, var Kollegiesamvirkets bestyrelse nødsaget til at bøje sig, dog med forbehold over for, hvad interesserede parter måtte have at indvende. Regensprovsten betvivlede over for ministeren det lovlige i denne „overtagelse“, men fik til svar, at alt var i orden, og at det nu gjaldt om at få byggeriet i gang.

I det aktstykke, der forelagdes finansudvalget, begrundedes bevillingsønsket med, at det var en samfundsopgave at renovere Regensen.

Ombudsmanden: Overtagelsen er en „nullitet“

Den 23. juni 1987, da byggeriet var vidt fremskredet, klagede regensprovsten til Ombudsmanden og bad ham undersøge, om statens overtagelse af kommunitetsbygningen var lovlig. Ombudsmandens svar forelå den 7. marts 1988. Det indeholdt den vurdering, at bemærkningen i aktstykket om overtagelse af kommunitetsbygningen er en „nullitet“, et juridisk udtryk som siger, at det pågældende forhold savner ethvert juridisk holdepunkt.

Overtagelsen af bygningen var dermed ude af verden. I stedet for stævnedes Kollegiesamvirket ministeriet med påstand om, at der burde betales en tidsvarende husleje. Efter flere års forhandlinger kom det til et forlig, hvorefter huslejen fastsattes til 1,4 millioner årligt, idet alle udgifter til bygningens vedligeholdelse og drift fortsat blev bestridt af universitetet.

Ministeriet indefryser to mill. kr.

Ministeriet havde, da klagen til ombudsmanden blev kendt, tilbageholdt godt 2 millioner kroner, med det resultat, at en istandsættelse af kloakerne til imødegåelse af rotteplagen og en deraf følgende omlægning af gården ikke blev gennemført. Disse arbejder har Kollegiesamvirket siden kunnet gennemføre, takket være den øgede husleje for kommunitetsbygningen.

Da de fire kollegier er fredede bygninger, hvis vedligeholdelse er særligt kostbar, er det helt klart, at Kollegiesamvirket ikke har nogen mulighed for at fungere uden den indtægtsforøgelse,

som huslejen for kommunitetsbygningen giver. Men selv under denne forudsætning ser mulighederne dystre ud, af to grunde.

Dystre udsigter:

1) istandsættelse kræver 40 mill. kr.

2) ministeriet kræver pengene tilbage

Den første grund til bekymring er Regensens tilstand. Trods den store undersøgelse i 1985, som førte til en lang række istandsættelser, bl.a. pilotering af Krystalgadefløjens ældre del og fornyelse af de fleste tage, har det i de senere år vist sig, at denne istandsættelse, som skete under undervisningsministeriets byggedirektorats medvirken, langt fra var tilstrækkelig til, at man kan tale om genopretning. Kollegiesamvirket har derfor ladet Kongelig bygningsinspektør, arkitekt David Bretton-Meyer, og a/s Samfundsteknik foretage en ny grundig undersøgelse af Regensens tilstand. Rapporten forelå i juni 1995. Den viser, at der er behov for 40 millioner kroner, hvis Regensen skal bringes i stand, og at mere end 20 mill. er nødvendige for at undgå alvorlig nedbrydning af bygningernes tilstand. Der er altså et meget stort behov for tilførsel af midler.

Hertil kommer den anden grund, nemlig ministeriets sag mod Kollegiesamvirket med påstand om ret til tilbagebetaling af de penge, der brugtes ved istandsættelsen i 1987, idet ministeriet trods ombudsmandens redegørelse - hævder, at Kollegiesamvirket har misligholdt en aftale ved ikke at udlevere kommunitetsbygningen.

Ministeriets skjulte dagsorden

Hvorledes retssagen vil forløbe, er der naturligvis ingen, der kan vide. Hvad man derimod kan fastslå, er, at ministeriet ikke kan have anlagt sag uden at være klar over følgerne for Kollegiesamvirket, såfremt ministeriet skulle vinde sagen. Selv bortset fra rapporten af 1995 er kollegiesamvirket uden mulighed for at kunne fortsætte, hvis det tvinges til enten at betale millioner tilbage til statskassen eller eventuelt til at afgive kommunitetsbygningen og derved miste den husleje for denne, som først har gjort det muligt at foretage større bygningsarbejder.

Det ser altså ud til, at det ministerium, som først i lange perioder har brugt kommunitetets midler i meget stor skala til fundatsfremmede formål og dernæst gennemtvunget Kollegiesamvirkets oprettelse med kongeligt konfirmerede statutter, ikke har haft og fortsat ikke har til hensigt at lade kollegiesamvirket være funktionsdygtigt. De store ord om den samfundsopgave, det er, at sætte Regensen i stand, som finansudvalget fik forelagt, er åbenbart tomme. Man ved udmærket i ministeriet, at hvis man får medhold i retten, er kollegiesamvirket ødelagt.

Udplyndringen bør afbalanceres med renovering af Regensen

Når man har fulgt ministeriets færd i denne sag og tænker på de vidnesbyrd om dårlig eller fejlagtig hukommelse, ministeriet aflagde over for ombudsmanden, er det svært at finde udtryk for god vilje. Det kan ikke bortforklares, at når kollegiesamvirket er i en så fortvivlet situation, især på grund af Regensens

tilstand, hænger det sammen med undervisningsministeriets udplyndring af kommunitetsformuen og fortsatte udnyttelse af sin rolle som fondsmyndighed (indtil 1. januar 1987) til egen fordel.

Såfremt kollegiesamvirket vinder sagen, og det er der jo nok gode chancer for, betyder det, at der i hvert fald i nogle år frem kan hensættes rimelige midler til almindelig vedligeholdelse, men der savnes stadig de meget store beløb, der er nødvendige til genopretning af Regensen. Det er ikke til at se, hvorledes denne opgave skal kunne løses uden statens medvirken, uanset om det skulle vise sig muligt at få nogle store fonde til at medvirke. Det vil sige, at retssagen kan komme kollegiesamvirket til skade, også hvis den vindes, da modparten næppe vil synes om et sådant resultat. Vi må da håbe på, at undervisningsministeren har mere lyst til at gå over i historien som den, der gjorde kollegiesamvirkets fortsatte funktion mulig, end som den, der ødelagde det.

En minister har ret til at gå imod sine embedsmænd

Det er svært at undgå den konklusion, at ministeriet og dets byggedirektorat i denne sag på intet tidspunkt for alvor har søgt at medvirke til en løsning, der havde mulighed for at fungere i en længere årrække. En sådan løsning ville forudsætte, at de fire kollegier var fuldt ud genoprettet og at der var tilstrækkelige midler til drift og vedligeholdelse. Konklusionen er svær at undgå, fordi den anden mulige forklaring: at ministeriet ikke var i stand til at overskue, hvor uholdbar kollegiernes situation var med

de bestemmelser, ministeriet havde truffet, næppe kan bruges til noget. Vi taler om mennesker, der må antages at være økonomisk kyndige. Mvad har de da villet med deres mangelfulde løsninger? Udskyde problemet en kort periode eller simpelthen skyde det fra sig? Det er vanskeligt at sige.

Retssagen er under alle omstændigheder en trist sag. Uanset resultatet vil den have en negativ virkning på forholdet mellem ministeriet og kollegiesamvirket. Det er dog ikke muligt at tænke sig, at den bitre og fjendtlige holdning, man fra visse sider i ministeriet kan komme ud for, skulle være bestemmende for undervisningsministeriet i det hele taget.

Lige inden dommen falder: Retssagens konsekvenser

Indtil retssagen er overstået, er der ikke meget at gøre. Når den er forbi, er det vigtigt for kollegiesamvirket at forsøge at få forholdet til ministeriet forbedret. Og så er tiden inde til at søge midler andetsteds. Skulle vi tabe sagen, er situationen en helt anden. Så må man gå ud fra, at kollegiesamvirket opløser sig selv, da bestyrelsen umuligt kan tage ansvaret i en økonomisk udsigtsløs situation. Regensen og kommunitetsmidlerne vil formentlig gå tilbage til staten, som derefter selv må se at klare Regensens genopretning.

Vi er i en situation, hvor den institution - undervisningsministeriet som er ansvarlig for miseren, med en retssag forsøger at fuldende udplyndrings- og ødelæggelsesværket. Det er så absurd, at man vægrer ved at tro det.

Klokkerberetningen for efteråret 1995

En lun sommeraften i Elers' have undfangede vi to, Martin Hutchings fra gårdens yngste og mest dynamiske forening Ping og foreningsfri, senere Pinger Frederik Wiedemann en idé. Vi skulle erobre den gyldne Klokke og føre Regensen ind i en ny guldalder.

Fredag den 15. september var scenen sat. I timerne op til generalforsamlingen blev det klart for os, at ingen turde stille op mod os. Selv de obligatoriske, småtskårne brøkkhoveder nøjedes med eder og ukvemsord om vores kandidatur - de skulle ikke risikere at udstille deres lidenhed ved at bede generalforsamlingen om opbakning bag deres ord. Det ærgrede os, da vi som sportsmænd ville have foretrukket et frisk kampvalg.

Ved tretiden om natten kunne afgangsklokke Niels Leifer præsentere os for Provsteparret.

En hektisk start

Vi var gået til valg på løftet om at lave flere arrangementer, hvor Regensianerne kunne mødes på tværs af de sædvanlige køkken- og foreningsstrukturer uden dog som tidligere at blive ruineret herved. Da efterårsemesteret er så alt for kort, måtte vi lægge hurtigt ud. Allerede et par dage efter generalforsamlingen kunne vi annoncere den første slåbrok, hvor Jens Nauntofte kom og fortalte om den tyske nynazisme. Han havde på forhånd advaret om, at han måtte gå tidligt, da han skulle på en større udlandsrejse tidligt næste morgen; men stemningen og diskussionen i det stopfyldte bibliotek var så inspirerende, at han næsten ikke var til at få stoppet.

To dage senere havde vi arrangeret "Svampetur og Togreise", hvor vi sammen med et dusin af de friskeste regens-

sianere i moderne Hostrupsk stil tog op til Tisvilde Hegn og plukkede svampe under kyndig vejledning af svampejæger og regensianer Halfdan Lauridsen. Det blev en rigtig skovtur afrundet med varm kakao, hjemmebagte bolleter og ild i kaminen i et smukt stråtekt bindingsværkshus. Da vi kom hjem til Regensen tilberedte vi i fællesskab et herligt svampemåltid, som vi indtog i VP's lejlighed, tilsyneladende uden at nogen blev forgiftet !

Indflytterfest

Knap var svampene fordøjet, før indflytterfesten blev annonceret ved et dramatisk og ildevarslende optrin i gården til ære for selve Grev Dracula, der var åndelig vært for indflytternes vampyrfest. Lille sal blev omdannet til et gravkapel med glasmosaikker og blødende kors, og hele festen var gennemsyret af

morbid gotik. Derfor blev det en stemningsfuld indflytterfest om end ikke så euforisk, som den vi oplevede det følgende semester.

Gamle regensianere

Vi havde lovet flere slåbrokaster, om vi så skulle bruge det billige kneb at hive fat i gamle regensianere, der let lader sig smigre af en invitation fra den høje Klokke. I midten af oktober opstod den store splittelse i fremskridtspartiet og den gamle stifter dukkede igen op i medierne. Dagen efter en stor portrætartikel i avisen kunne regensianerne selv stifte bekendskab med Mogens Glistrup. Endnu en gang blev biblioteket fyldt til bristepunktet, og lige-

*Martin Hutschings,
efterårsklokke 95*

som til Nauntoftes slåbrok havde enkelte af de ellers blaserte Elersianere sneget sig over gaden for at få del i den regensielle erfaring. Det blev på mange måder et rørende møde med en stædig entusiast. Vi oplevede en stærk inderlighed i hans beskrivelse af regenslivet og venskabet med Spies, men ellers blev aftenen først og fremmest politisk. Det var en sjælden mulighed for at få uddybet kontroversielle holdninger, der normalt kun videregives i kraft af deres skandale- og provokationsværdi. Skrap havde dækket op med marcipanbrød og portvin til et lille nach(t)spiel med deres gamle foreningsfælle, men formåede ikke at formulere en invitation, da slåbrokken var forbi. Det havde ellers nok varmet den gamles hjerte.

To uger senere havde gamle Bille-skov-Jansen en kronik i Politiken om en ny Kierkegaard-inspireret bog. Dagen efter kunne regensianerne selv stifte bekendskab med denne litterære faderskikkelse. Fremmødet til dette slåbrok var mere beskedent, men denne intellektuelle destillation gjorde kun diskussionen mere interessant for de fremmødte. Symbolsk nok faldt denne slåbrok præcis på 150-årsdagen for Kierkegaards erklæring om, at han ville "søge Selskab af de Faa inderlige, hellere end [...] Hobens Vilkaarlighed".

Reeeevy

Med Heidi von Wettstein som driftig revydirektør blev revyen en både kunstnerisk og arrangementsmæssig succes. Ud over vindenumrene husker vi især klokkenes bidende og vittige sang om V-mandsinstitutionen. Som klokkere kunne vi bryste os af at byde på en

menu af bl.a. lækre gule ærter med svineskank, medister og andet godt og dertil godt med øl og snaps for kun 50 kr. pr. person (45 % af sidste års pris for samme). Revydirektøren kunne samtidig krone sit store arbejde med at skaffe annoncører til revybladet ved at forære Regensens bibliotek Den Store Danske Encyklopædi.

Et par uger senere kunne vi traditionen tro vise vores taknemlighed for Regensiansamfundets storslåede snapsedonation til revyen ved at underholde samfundet med cremen af revydirektørens repertoire. Generalforsamlingen var som altid en ualmindelig oplevelse. Dog var det et lille skår i glæden for os klokke, at en eller flere tyvagtige festdeltagere løb bort med et par sager af stor praktisk og affektiv værdi. Det var dels vores lindefrokostbillede fra 1973, et af de særligt gode af slagsen, hvis fravær efterlader et skæm-

mende tomrum på væggen i VP's lejlighed. Men værre endnu; vores dyrebare klokkeprotokol, der var spækket med masser af informationer og regensielle finurligheder forsvandt også denne aften og er aldrig kommet tilbage. Et vigtigt regenshistorisk dokument er indtil videre tabt for eftertiden.

Verdenspolitik på Regensen

En af årets mest dramatiske begivenheder fandt sted i Israel, da premierminister Rabin blev dræbt af en ung højreorienteret jøde. Ugen efter kunne regensianerne selv stifte bekendtskab med jødernes og Israels aktuelle situation, da den på det tidspunkt netop udnævnte overrabbiner Bent Lexner holdt slåbrok. I forlængelse heraf arrangerede vi et par dage efter en regenstur til Bar Mitzva i Krystalgade. De morgenfriske regensianere blev sluset igennem sikkerhedssystemet og fik en interessant formiddag ud af det.

Julestemning på Gården

Da regensianerne trådte ud i gården den første søndag i advent, så de foran kirkefløjen et stort grantræ med lys på. I den mørke julemåned spredte træet glæde og varme på gården, på trods af enkelte hærgende besøg af Elers og andre berusede nattegæster.

De fleste regensianere var med, da klokkerne inviterede til Lucianat i Store Sal med både oplæsning, sang, hygge og uhygge. I anretterrummet var der opstillet et spejl mellem to stearinlys, så alle gårdens jomfruer kunne få et glimt af deres tilkomne.

Frederik Wiedemann,
efterårsklokke 95

Julestemningen toppede, da vi kunne slå dørene op til det mest velbesøgte julebal i mands minde. Den slags vækker gerne en primitiv stolthed hos Klokkeren, men er samtidig forbundet med store praktiske problemer. Efter at have inddraget bordene nede fra gården og klemmt den sidste stol ind, måtte vi konstatere, at der ikke var plads til én eneste gæst mere. Maden blev leveret af en kokkeforbindelse på restaurant Kong Hans (oven i købet en af provstindens gamle elever), og midnatsunderholdningen blev leveret af Tonny Landy og Tove Hyldgaard. De blev hentet i porten, mens hele salen skrælede løs på "Til julebal i Nisseland", og det fik dem til at frygte det værste. Tonny Landy var så nervøs for, om disse unge mennesker på nogen måde var indstillet på deres form for underholdning, at han helst ville aflyse på stedet. Vi måtte forsikre dem om regensungdommens fortræffelighed, og da klokken slog tolv, indtog det syngende par salen med operetteduetter, startende med "Wunderbar" og sluttede efter næsten tre kvarter med det fjerde ekstrainummer "Får man en rose i Tyrol". Regensianerne var endnu engang et overdådigt publikum (selv om hysteriet selvfølgelig ikke helt nåede Dario Campeotto-niveauet fra foråret 1993), og operaheltenes betæneligheder blev gjort aldeles til skamme. Da de gik tilbage over gården råbte en Regensianer ned til dem: "Vi elsker jer!" og Tonny Landy råbte begejstret tilbage: "Vi elsker også jer!"

Således kunne festen fortsætte til den mørke morgen.

Vores store forgænger Kaj Munk

Efter nytårsnattens fest i Lille Sal med cocktailbar og discomusik manglede vi kun en enkelt slåbrok, før vi kunne kaste det ærefulde klokkeråg af os. I februar var der premiere på et nyt teaterstykke om Kaj Munk. Dagen efter kunne regensianerne selv stifte bekendtskab med kendte og ukendte sider af regensikonet Kaj Munk, da Mogens Munk fortalte om sin berømte far. Aftens diskussion viste sig siden at foregribe diskussionen om Det Kongelige Teaters genopførelse af En Idealist.

Billeskov-Jansen havde fortalt os om den store aften i Regensens historie, hvor Kaj Munk inviterede hele Regensen i Det Kongelige Teater og se netop En Idealist, hvorefter alle skuespillerne drog med regensianerne hjem og holdt et legendarisk punchesold. På denne måde blev der spundet en ende på semesterets mange slåbrokaftener - en tradition vi kan takke Kaj Munk for.

Da semestret gik på hæld måtte vi sande, at det er rigtigt, hvad de siger: Når man er klokke, ryger det meste af et semester ud af kalenderen, selv når man er to til at dele pligterne. Af samme grund var det med blandede følelser af lettelse og sorg, at vi i midten af februar takkede af. Den sidste ting, vi nåede, var at præsentere forårets klokke, Pingeren Claus Dahl, for Provsteparret. Vi vidste, at klokken nu var i de bedst tænkelige hænder. Og med den viden kunne vi trygt genoptage vore civile regensliv.

*Martin Hutchings
Frederik Wiedemann*

Klokkerberetning for Forårssemesteret 1996

Da nu Pings første klokkerat, som man også kan læse om her i bladet, var ved at rinde ud var det tid at begynde at overveje, hvad der skulle ske i næste semester. Jeg for min del var efter 4 år på gården ved at være klar til pensionering, men som gammel cirkushest - altså klokkerkandidat - kunne jeg mærke duften af generalforsamlingens savsmuld stærkere og stærkere hen imod februar, og så var der jo ikke andet at gøre end at stille op som "dark horse" til klokkevalget.

Nu er jeg også Pinger, og det var klart fra starten, at der krævedes en helt speciel taktik, hvis det skulle lykkes at genvinde klokkeratet til den bedste forening på gården. Vi gik meget stille med dørene. Jeg konsulterede særlige venner fra venligtsindede foreninger: Den succesrige revydirektør fra efterårssemesteret, Heidi von Wettstein, fra Conventet, og Niels Leifer fra Hof. Niels og jeg stillede sammen op som klokkere i 1994 - uden succes - og han var siden klokker i foråret 1995.

Skrap mistede kvinderne

Generalforsamlingen oprandt, og vi holdt, med uvurderlig hjælp fra Hof og Conventet, min kandidatur hemmelig indtil sidste øjeblik. Til vores store held var der ikke bare en modkandidat, men to, for ikke at sige fire: Et par fra Skrap og et par fra det nyligt genstartede Tilia. Tiliasterne havde vist håbet at springe frem som en trolde af en dåse. Foreningen var blevet genstartet, ved at Skrap for andet år i træk mistede alle kvindelige medlemmer ved en kæmpe åreladning, og da de så ovenikøbet stillede klokkerkandidater måtte Skrap gøre noget, og det blev Pings held. De splittede lige præcis oppositionen, så vores treforeningsfraktion kunne gå hjem med sejren. Det var en særlig glæde at skåle med Niels på, at vi begge blev klokkere efter vores forliste kandidatur halvandet år tidligere.

Det var i det hele taget et godt semester for Ping. I foråret var både klokker, brugsdame, ældste X, X-føllet, V-manden, en halv musikdirektion, en halv teaterdirektion og 2/3 af klokkerrevisionen pingere. Det eneste der glippede på generalforsamlingen var P-mandsposten, men den fik vi så semesteret efter.

Med disse indviklede forberedelser var semesteret så endelig i gang, og jeg havde bag mig en ultrakompetent klokkerforening med to eksklokkere: Martin, der altid har været Ping, og Frederik, der som klokker vedblev at være foreningsfri, men naturligvis indtrådte i Ping, da han gik af. Det eneste problem var, at det ville blive svært at finde på nogen måde at overgå det første Pingklokkerat, der var faldet så perfekt ud, men et sådant luksusproblem kan man jo ikke lade sig standse af.

Science-fiktion fest

Semesterets første større begivenhed var naturligvis indflytterfesten. Det var et kostumebal som sædvanlig, og efter at have overvejet bunkevis af forslag - herunder en spændende ligusterfascist-fest med påbudt joggingdragt, gratis skrabelodder til alle gæster og tipsfodbold på storskærm - endte det denne gang med temaet: Science-Fiction.

Det viste sig snart at jeg havde et fabelagtigt hold af indflyttere at arrangere fest sammen med, og vi fik stablet en ganske glimrende scenografi på benene, med alskens lys og røgmaskiner og med en 6 meter lang rumraket, ophængt i Store Sal, som hovednummeret. Man har sjældent set så mange eksotiske væsener forsamlet på Regensen som den aften, og sjældent har så mange haft det så sjovt i så lang tid til en indflytterfest. De scenografiske excesser truede imidlertid med at få festforberedelserne til at kæntré, og enhver omtale af indflytterfesten ville være ufuldstændig uden en stor tak til Martin og Frederik, der trådte til som, ikke eks-, men ekstraklokkere, da det brændte på op til festen.

Afsked med Per Port

I april kom billedhuggeren Hein Heinsen og fortalte om sine skulpturer. Det var en spændende aften, omend tilskuertallet lod noget tilbage af ønske. Det var, som om det store antal højprofil slåbrokaster i det foregående semester havde tappet gården for kræfter.

Månedens sluttede med en festlig, men noget trist begivenhed. Per Port, havde efter 16 år besluttet at holde op som portner, og vi holdt derfor en

afskedsreception for Regenshavets Moby Dick. Det blev en festlig eftermiddag, hvor vi fik en stor portion af forårets noget sparsomme sol, og en masse gæster kom forbi for at sige pænt farvel. På Pers opfordring sang vi 'Sådan er kapitalismen', men efter denne sidste "s'gu, fanden og helvede"-gestus var den gamle håndværker såmænd helt medgørlig, endda en kende rørt, og Regensen stod altså uden portner.

Hvor blev proletariatet af?

Så fulgte en meget travl maj måned. Vi fejrede arbejdernes internationale kampdag med kulørte lamper i gården, arbejdersange, pølser med brød og håndbajere. Og bagefter holdt forskningschef i AIM, Henrik Dahl, et foredrag med titlen 'Hvad blev der af proletariatet?', et spørgsmål, der viste sig at have et ganske konkret svar, men det vil vist gå for vidt at komme ind på det her.

Den 8ende maj viste kunsthistorie-studerende (og Pinger) Michael Thouber rundt på Emil Nolde udstillingen på det nyåbnede museum Arken. Det var, som rygtet havde lovet, næsten ligeså interessant at se den efter danske forhold meget sprælske bygning, som det var at se Noldes billeder, og Michael gav en fin introduktion til begge dele.

Den 15ende skulle der være Lindefrokost. Som året før lod vejret noget tilbage af ønske, men som vi kom tættere på dagen, var der dog blade på linden, og fra Flyvestation Værløse blev vi forsikret om at der onsdag den 15ende ville være "Flere skyer end tirsdag, men de ligger højt og solen kan trænge igenem. Let vind, ingen regn og mellem 15

og 18 grader". Det holdt også nogenlunde stik. Om formiddagen så det noget trist ud, men til sidst kom solen og holdt os, om ikke varme, så dog levende. Stemningen var høj og maden veltillavet af indflytterne. Hædersgæst var Per Port og Else, Per med nyanlagt truckerskæg, solbrændt isse og halvlång brun læderjakke. Lindetaler var Regensens bibliotekar, Andreas Poulsen, og han underholdt med nogle betragtninger omkring de forskellige studiers menneskelige egenart. Om aftenen fortsatte festen med uformindsket styrke, ikke mindst fordi Martin (Ping) havde fået et 8-mandsorkester til at spille op til dans.

To-årige Ping

Lørdag den 18ende fejrede gårdens yngste forening, Ping, sin kun to-års fødselsdag, og da der var sket så meget i de to år, syntes vi at vi gerne ville dele mindet om dem med den øvrige Regens. Vi åbnede derfor, for første gang, Ping-museet, bød på en lille forfriskning og fik faktisk et pænt besøg af gratulanter, der kunne studere forskellige Ping-effekter.

Torsdagen efter var der så forårs-koncert. Eks-klokker Frederik demonstrerede her endnu engang stor organisatorisk energi, og arrangerede sammen med sin medmusikdirektør Henriette Kirkeby en fremragende aften med en lang række formidable og gennem-musikalske indslag. Der var en "seriøs" klassisk del efterfulgt af en mere uforpligtende afdeling med et mere populært repertoire. Fra anden afdeling vil jeg her særligt nævne et ensemble bestående af Niels Leifer, Martin Hutchings, Frederik Wiedemann og mig

selv, der optrådte under det indlysende navn

The FourClockers, med to numre skrevet til lejligheden af Frederik og mig om klokkerlivets glæder og trængsler.

Ny portner

Juni måned bar præg af den tiltagende eksamenstravlhed og den stadig manglende sommersonne, og blev således en lidt stille måned. Den første torsdag i måneden samlede den navnkundige Pinger og regensianer Peter Pade Ramsøe Jacobsen et pænt publikum til en kombineret klaverrecital og musikalsk foredrag, hvor han spillede nogle værker fra sit repertoire og inden da fortalte om værkernes opbygning. Meget lærerigt.

Iøvrigt fortjener Peter særlig tak for gennem hele semesteret at fungere som en slags super-V-mand, og dermed en erstatning for Per Port, indtil en ny portner kunne træde til. Dette meget tidskrævende arbejde gjorde Peter - og V-føl Yoon Moberg - simpelthen fortræffeligt, og man kan kun som Pinger være stolt af at være i forening med Peter. For klokkeren var den vigtigste begivenheden i juni måned da også arbejdet med at finde en erstatning for Per Port. Vi fik pæn respons på vores annoncering i dagspressen, og sidst på måneden gik Provst, klokker, V-mand og Ældste X-mand (pånær Leif Grane alle Pingere) sammen og gennemførte så en udvælgelse af egnede kandidater og tog 7 mand til jobsamtale. Efter nogen snakken frem og tilbage fandt vi den helt rigtige mand til jobbet, og den 1. september trådte Bengt Borghegn til som ny portner. Bengt har vist sig at være

lidt af et fund og angriber problemer med huset med enorm energi og dygtighed, og er desuden et nyt hyggeligt indslag i gårdlivet, så Regensen er i gode hænder i de kommende år.

Lindebal og Dissing

Tilbage i juni måned var det jo også tid til Lindebal, og det blev afholdt med al den festivitas der hører til. Mit indflytterhold havde her i juni udviklet sig til en hypereffektiv festmaskine og jeg kan næsten ikke forestille mig, at en middag for 110 mennesker kan arrangeres med mindre besvær. Stemningen under middagen var høj, alting klappede og det lykkedes for mig, takket være indflytternes stærke indsats, at sidde roligt og nyde middagen, lige indtil jeg skulle hente midnatsgæsten.

Det var lykkedes denne gang at få Poul Dissing til at komme ind og optræde med sine to sønner. Det viste sig, at Dissing havde været her engang før og havde været glad for at optræde dengang. Jeg fik et godt varsel, da Dissing spurgte, hvor lang tid jeg regnede med at de skulle spille, og jeg svarede en halv times tid. Han lød lidt forbeholden og jeg frygtede et sekund en fem minutters mut stjerneoptræden istedet for en glad midnatsgæst, men istedet sagde han til mig, at "jeg håber det er med løs bagkant og vi kan blive ved lidt, for vi er jo også interesseret i, at det skal være fedt", og man må sige at det blev det. Regensianerne tog endog meget pænt imod Dissing, og det endte med, at vi fik en fem kvarter lang koncert med talrige ekstranumre.

Med den baggrund gjorde det mindre, at danseorkestret, der viste sig at

være et fejldeklareret punkband, bagefter var en skuffelse. Det kunne ikke ødelagge den slagfaste gode stemning, og festen fortsatte med uformindsket styrke indtil Vreni, traditionen tro, serverede morgenbrød i gården ved sekstiden.

Tolvtonemusik i ørerne

Nu fulgte som sædvanlig en stille sommer. Henimod slutningen af august dog afbrudt af en vellykket operatur ved Teaterdirektionen. Vi så Alban Bergs 'Lulu', og i den forbindelse kom Wenzel de Neergaard, gammel operamand og nu landets mest benyttede operatekster, ind og talte ved en slåbroaften, hvor han introducerede os til 'Lulu' og fortalte om den nye opsætning i København, som han havde fulgt arbejdet med. Det blev semesterets sidste slåbrok, og faktisk det sidste arrangement overhovedet, og med lyden af tolvtonemusik stadig klingende i hovedet, var det tid at takke af som Pinger efter et år i klokkeforening, og som klokke efter et semester, der havde budt på alt det arbejde man kunne frygte, men også alle de glæder man kunne håbe på.

Claus Dahl

Klokkersangen

m: Oliviero (*Æselsangen*), t: Frederik Wiedemann

- C Klokkestudenten bor på sit kammer
skriver speciale under sin jammer
Farer rundt imens papiret
ligger ubeskrevet hen
- F,M,N Så lille ven lad nu vær at jage
Det er kun godt at ha' langt igen
Snart er der ingen studier tilbage
Og du må flytte fra gården, min ven
- Alle Så bare, bare, bare ta' det roligt
og giv dig god tid, vi når det nok
Nyd messingklokkens magtombruste kimen
(op) og grib kun timen, vi når det nok
- M Din tid som Klokke kommer ej tilbage
Et tabt semester ja, men glade dage
- Alle Så bare, bare, bare ta' det roligt
(ned) og giv dig god tid, vi når det nok
- Alle la-la, la-la, la-la, la-la, la la-la,
(op) la la la la-la, la-la la-la,
la-la, la-la, la-la, la-la, la la-la,
(ned) la la la la-la, la-la la-la
- C,F,M Klokkeforening trækker sin herre
hjem i en hoppende, slingrende kærre
Over byens torv og gader,
hjem til Gårdens grønne lind
- N Så min forening la' vær at jage,
spar jeres skridt, der er langt igen
Haster det med at komme tilbage
ingen vil vinke til os min ven
- Alle Så bare, bare, bare tag det roligt
og giv dig god tid, vi når det nok
Nyd messingklokkens magtombruste kimen
(op) og grib kun timen, vi når det nok
- N I ved, min tid er kommet - jeg må dø nu
Snart kommer jeg her bare på besøg, du.
- Alle Så bare, bare, bare tag det roligt
(ned) og giv dig god tid, vi når det nok
- Alle la-la, la-la, la-la, la-la, la la-la,
(ned) la la la la-la, la-la la-la
- C: Klokke Claus Dahl,
F: ex-Klokke Frederik Wiedemann,
M: ex-Klokke Martin Hutchings,
N: ex-ex-Klokke Niels Leifer

Den vej til Klokkerat

melodi: *Speaks (Mandalaysangen)*

tekst: Claus Dahl

- F: I en gård her midt i staden,
på Regensen lød engang
lyden af en messingklokke
klokken loked' med sin sang.
- M: Fra jeg så den, ku' jeg mærke
hvordan klokkens stærke ånd
tiltrak alle mine tanker,
bandt mig med et messingbånd (F: gentag)
- Alle: Hør min ringen, lille du
bliv nu klokke, blev det nu.
Se mig skinne, se mig lyse,
kom min værdighed i hu.
Strål i klokkens gyldne pragt.
Al Regensens sande agt
ligger først - hos dig når du en
dag får klokken i din magt.
- C: Oh, den nat jeg vandt min klokke,
hele verden, den blev lys,
men jeg vågned næste morgen
og jeg indså med et gys:
Klokken skinner kun på afstand
og dens lyd er ganske fæl
når den høres gennem sliddet
der er klokkehvervets sjæl. (FNM: gentag)
- Alle: Hør min ringen, lille du
blev du klokke? Nyd det nu.
Se mig skinne, se mig lyse,
kom min værdighed i hu.
Strål i klokkens gyldne pragt.
Al Regensens slid blev lagt
i din hånd - den nat du vandt dig
klokkens pligt og klokkens magt.
- N: Men en klokke den er troløs
og nu ringer klokken ej
for mit øre når den tvinger
een ad klokkepligtens vej.
Og jeg hører staklens klage
om sit klokkeherredigt,
og jeg længes mod de dage,
da hans herredigt var mit. (MF: gentag)
- Alle: Hør min ringen, lille du
bliv nu klokke, blev det nu.
Se mig skinne, se mig lyse,
kom min værdighed i hu.
Strål i klokkens gyldne pragt
al Regensens sande agt
ligger først - hos dig når du en
dag får klokken i din magt.

F: Frederik, C: Claus,
M: Martin, N: Niels

Juristernes vej i 90'erne

Terperi og kedelig udenadslære „i et rent ud sagt horribelt omfang“ hører stadig til jura-studiets særpræg, men i modsætning til medlemmer af Regensianer-samfundet, der tog deres eksamen for 30 år siden eller mere, skal 90'ernes studenter også udvide selvplageriet til EU. Lars Munch gør sig nogle betragtninger over fagets kommende udøvere, der „kun har idealismen tilbage som drivkraft“, efter at medicinerne forlængst har overfløjet dem i lønkapløbet.

Alligevel er der stærk optimisme, fordi især den supranationale udvikling gi'r større plads for det juridiske system, og - „de hullede cowboybukser i studietiden er en rimelig pris for den kommende indflydelse“ - og så er det jo også ofte jurister, der skal forvalte de rige medicineres formue!

Det er en gammel og velkendt myte, at jurastudiet er et af de allerkedeligste og mest terpe-plagede af alle studier. Det er ligeledes en velkendt myte, at de stakkels jurastuderende kun udholder disse ulidelige pinsler under udsigten til senere at kunne tilfredsstille deres personlige grådighed ved efter endt studium at besætte de bedst lønnede stillinger af alle, både i det private og i den offentlige administration.

Det kan da heller ikke nægtes, at dette negative ry langt hen ad vejen er berettiget, for så vidt angår studiets kedelighed. Der kræves terperi og kedelig udenadslære i et rent ud sagt horribelt omfang, og hvor tidligere tiders studerende kunne indskrænke selvplageriet til den nationale, danske ret, må nutidens jurastuderende ydermere plage

sig med emner så stygge som “Understanding the Reasoning of the European Community Court”, “Bürgerliches Vermögensrecht”, “Community Law and National Administrative Law” og “European Court of Human Rights” for blot tilnærmelsesvis at kunne holde trit med den stadigt accelererende internationalisering. Slem!

Husk straffelovens § 267!

At vi jurastuderende skulle gøre alt dette blot for ussel mammon, det er derimod den rene, skære bagvaskelse. Denne mytedannelse har absolut intet hold i virkeligheden (og jeg minder - venligt - evt. kolportører af sådanne uhyrligheder om straffelovens § 267): “den, som krænker en andens ære med fornærmelige ord ... straffes med bøde

eller hæfte"). Næh, som enhver, der læser indkomststatistikker vil vide, er vi jurister forlængst blevet passeret af medicinerne i lønkapløbet, og vi jurister har følgelig kun idealismen tilbage som drivkraft, når der skal banes vej gennem paragraffernes triste morads. Man misunder de andre studerende, der kan fordybe sig i emner så vedkommende som Th. Adorno's kloge vurderinger af Schönbergs hhv Strawinskys musiks "sandhedsværdi", men bider smerten i sig, vel vidende, at samfundet behøver vor heroiske indsats. Midt i al tristessen bør man jo ikke glemme, at juraen faktisk spiller en stadig mere betydningsfuld rolle i vores samfund.

Juraen contra etikken

Vi er jo alle vidner til den stadigt stigende retliggørelse af vores samfund, som giver sig udtryk dels i en stadig snævrere og mere detaljeret regulering af borgernes forhold, f.s.v.a. borgerne som pligt- og rettighedssubjekter, dels i en stadigt stigende anvendelse af retlige eller pseudoretlige argumenter i den offentlige debat. Man ser i vidt omfang etisk-religiøse emner debatteret med retlige eller pseudoretlige argumenter; man kunne som eksempel tage abortdiskussionen. Provokeret abort har været kendt i adskillige hundrede år, og man har historisk fordømt denne på et religiøst grundlag. Abort har tidligere været anset for en synd (og har derfor været strafsanktioneret). Idag er retten til abort ikke blot almindeligt anerkendt i vores samfund, men selv blandt modstandere formuleres argumenter imod fri abort i en ikke kristent/religiøs terminologi, men langt hyppigere som

(pseudo-)retlige argumenter om "det ufødte barns rettigheder".

For mig står det som et blandt mange eksempler på, at retligt inspireret argumentation (i eksemplet er menneskerettighedsbegrebet tydeligvis inspirationsskilden) erstatter eller kamouflerer etiske eller religiøse argumenter.

Tomrum på „sandhedsmarkedet“

Er det så godt eller skidt? Og i givet fald - godt eller skidt for hvem?

Tjaeh, personligt opfatter jeg det som et udtryk for, at de retlige normer, som vi af tvang har tilfælles, idet vi jo alle er forpligtede til at følge "lands lov og ret", efterhånden er tæt på at være de eneste normer, der kan hævde en form for "universalitet" i kraft af almindelig tilslutning i befolkningen. At religionerne - lige fra scientology til folkekirken eller islam - alle hævder deres "universelle gyldighed" er der ikke noget nyt i, men det, at der ikke er nogen - politisk eller religiøs - bevægelse, der dominerer på "sandhedsmarkedet", er for så vidt usædvanligt. I det tomrum, der derved fremkommer, spiller menneskerettighedsbegrebet en ganske stor rolle, og ad den vej påvirkes det juridiske system faktisk ganske markant af udviklingen. Det bliver ganske enkelt en demokratisk og retlig opgave at fastsætte de fælles normer, som er nødvendige for ethvert samfunds funktionsduelighed.

Juraen og EU

Ser man på forholdene på et europæisk plan, er det ligeledes bemærkelsesværdigt, at det internationale samarbejde

mellem de (fleste af de) vesteuropæiske stater (EU) idag foregår indenfor en primært supranational ramme, hvis mest markante særkende netop er den retligt forpligtende karakter af samarbejdet og den (mestendels) effektive tvang via retlige midler mod stater, der i forhold til Union, andre medlemsstater eller borgere og virksomheder ikke opfylder deres traktatmæssige forpligtelser. Dette sker, efter at man gennem mange århundreder forgæves har forsøgt at sikre fred og stabilitet ved mellemstatslige traktater og alliancer, der ikke rummede effektive, retlige sanktioner mod traktatbrud, men snarere anvendte politiske bindinger i det mellemstatslige samarbejde. Denne form viste endegyldigt sin uanvendelighed som krigsforebyggende og konfliktløsende metode ved alliance-systemets manglende evne til at forebygge eller standse de to verdenskrige. Efter skabelsen af det supranationale "Europæiske Kul- og Stålfællesskab" (starten på Den Europæiske Union) i 1952 er det imidlertid et faktum, at ingen af de tilknyttede stater trods lang tids tradition for indbyrdes krige har været i eller har været i farezonen for indbyrdes væbnet konflikt. Noget kunne tyde på, at den retlige ramme har gjort en forskel.

Grundlov og cowboybukser

Interessant er også den retliggørelse af det politiske liv herhjemme, som senest har fundet udtryk i 11 borgeres sagsanlæg mod statsministeren for grundlovsbrud i forbindelse med Danmarks tiltrædelse af Maastrichttraktaten. Det, at et så centralt politisk emne i dag gøres til genstand for retlig prøvelse, viser frem

mod en langt mere politiserende Højesteret, end vi hidtil har kendt herhjemme, men også mod en Højesteret, der i langt højere grad end tidligere er borgernes garant mod statens og de politiske magthaveres retsstridige handlinger.

Vor demokratiske samfundsmodel er med andre ord under forandring, og dette medfører en række spændende, nye opgaver for os jurister. At man så tvinges til at terpe urimeligt meget, at man må finde sig i medicinernes hånlige latter og nedladende blikke på de hullede cowboybukser, det må man blot tage med som en nødvendig pris for at få lov til at beskæftige sig med det fag, der om noget vil komme til at præge de rammer, inden for hvilke vort samfunds nærmeste fremtid vil forme sig.

Lars Munch

Snarlig bachelor udi den ædle jurisprudence (da optagelseskravene til medicin nu engang er blevet så urimeligt høje)

Fra en landsby til en anden

Marthe Seiden har været væk fra Regensen i et år. Det blev tilbragt med et Master of Arts-kursus i Stratford-upon-Avon, en by, der som Marthe har fortalt „forlængst var ophørt at eksistere, hvis det ikke lige lå sådan, at verdens mest kendte skuespilforfatter blev født, døde og er begravet i byen, der holdes i live af Shakespeare-turismen“. Det er pengene derfra, der gi'r Stratford-upon-Avon kunstigt åndedræt. De har gjort det muligt at renovere de gamle huse og skabe en idyl ud af 3x4 gader. Marthe Seiden fortsætter:

Der er stort set ikke den butik i byen, som ikke har en i det mindste indirekte tilknytning til Shakespeare, for eksempel legetøjsforretningen Much Ado About Toys. Og alle pubberne har citater skrevet på væggene eller udskåret og hængt ned fra loftsbjælkerne til fare for omvandrende turister over engelsk gennemsnitshøjde. De lokale reagerer forudsigeligt på turist-invasjonen ved stilfærdigt men indædt at betro en at 'Ham Shakespeare tror jeg slet ikke ligger begravet her i byen.'

Master of Arts på et år

Jeg tog til Stratford-upon-Avon for at læse på The Shakespeare Institute, som hører under Birminghams Universitet. Jeg fulgte et Master of Arts-kursus på lige fod med folk fra hele verden, bl.a. Hawaii, Brasilien, Taiwan, Korea, og Finland. Uddannelsen, der på de fleste engelske universiteter er to-årig, var her komprimeret til et år, dvs. 8 måneder med undervisning og 4 til et afsluttende specialeforløb. De koncentrerede undervisnings-forløb i opførelsehistorie,

kritikhistorie, og bibliografi foregik på klasse-basis. Vores ugentlige tutorials, hvor man sad tre elever med sin lærer, foregik ved, at en havde skrevet et essay til timen, som så blev læst op og diskuteret. På den måde nåede vi igennem det meste af Shakespeares forfatterskab på otte måneder.

Den intensive undervisning

Hver elev skrev altså et essay hver tredje uge af omfang som en semester-opgave. Og indimellem skulle man så holde oplæg eller aflevere essays til de andre fag. Som resultat fik man skrevet MEGET og skulle meget hurtigt til at drage konklusioner, ud fra det man vidste. F. eks. havde vi eksamen i bibliografi, et helt nyt fag for de fleste, efter ti ugers undervisning.

Problemet med denne intensive form var bare, at man aldrig havde tid til at fordybe sig helt så meget, som man måske gerne ville. Men man fik, via den meget kvalificerede undervisning, et meget godt overblik over Shakespeare-forskningen og dens historie. Det var så

det overblik, der skulle ligge til grund for ens valg af speciale-emne. MA-Specialet måtte dog ikke være på mere end en tredjedel af et dansk speciale inklusive bibliografi og fodnoter, og selvom der var vejledning på, var der kun 3 måneder til at skrive det. Så igen var det bare med at komme igang at hvæsse pennen, vride skrivekrampen ud af hånden og tænde for computeren.

The Royal Shakespeare Company

Grunden til, at The Shakespeare Institute ligger i Stratford-upon-Avon, hænger også sammen med at The Royal Shakespeare Company har sit hovedsæde i byen. De spiller fortrinsvis Shakespeare og hans samtidige på byens tre scener, samt enkelte helt moderne forfattere og så Chekov, som

Portræt af digteren William Shakespeare

RSC excellerer i at fortolke. Måske er det de lokales indædte trang til at være sig selv, der udløser den klaustrofobiske inspiration, der skal til i Mågen, Kirsebærhaven, og Onkel Vanya.

De fattige og de lokale

Som studerende på et-årigt ophold sætter man sig med et forundret klask midt mellem to stole. At være studerende er traditionelt at være udenfor samfundet, måske endda mere i England, end det er i Danmark. I forhold til SU-modtagende danskere er engelske studenter virkelig ludfattige. Og der var helt klart et skel mellem almindelige folk i byen og os studerende. De lokale er lokale. De har altid været der. Vi andre er som trækfugle på sæsonbestemte ophold af variende varighed, mens turisterne er som en insektplage af døgnfluer fra marts til november. De kommer, lægger deres penge, og forsvinder så igen.

- - og de japanske turister

Mine medstuderende fra alle verdens lande gjorde dog opholdet mere udholdeligt. Vi dannede vores egen lille internationale klike; drak os fulde på The Dirty Duck, hvor også skuespillerne drog hen efter endt forestilling; og vi blev kamerasky. Man lærte at dukke sig, eller gå udenom, når den hundrede-syttende japanske turistgruppe stillede op til gruppefotografering foran den lokale bank (forloren rød murstensgotik fra forrige århundrede). Rygtet ville vide, at man kunne tidsbestemme turisternes besøg ved at identificere de af instituttets studerende, der var med på billederne.

Skuespillere og excentricitet

Folketalsmæssigt er de lokale, med 12.000 sjæle, langt i overtal i Stratford-upon-Avon, i forhold til de knap 100, som har tilknytning til The Shakespeare Institute og Shakespeare Centeret og de 600 ansat af The Royal Shakespeare Company. RSC er byens eneste bud på kultur, når man lige ser bort fra pub-kultur og spisekultur. Men selvom vi som studerende fik snakket lidt med nogle af de ansatte, havde de generelt så travlt, og dannede i så høj grad deres eget samfund i Stratford.

De engelske skuespillere forekom efter dansk normal standard at være de mest normale, netop fordi de brugte deres tid på at lege med muligheder: desværre gør deres særstilling i det engelske samfund, at de næsten aldrig får et fast forhold til livet. Den slags lemfældig omgang med normerne huer ikke de almindelige englændere, der gør alt for at leve op til den alment genkendelige standard for deres sociale lag. Det er denne absurde selvmodsigelse, der gør, at excentricitet er normen i England, når folk prøver at bryde bevægelsesrammerne. Både socialt og menneskeligt ligger de dog så fast, at ethvert forsøg på at bryde med dem også er omfattet af rammer; rammer der har en uhyggelig tendens til at blive fastlåst i en retning og i en funktion, og blive til det englænderne kalder traditioner.

Ikke et ord om Alexandra

Jeg oplevede også på andre områder til fulde englændernes insularitet. BSE, kongelig skilsmisse, EU-kritik, masse-mordet i Dunblane, og det nye Labour - og så stort set INGEN omtale af Joa-

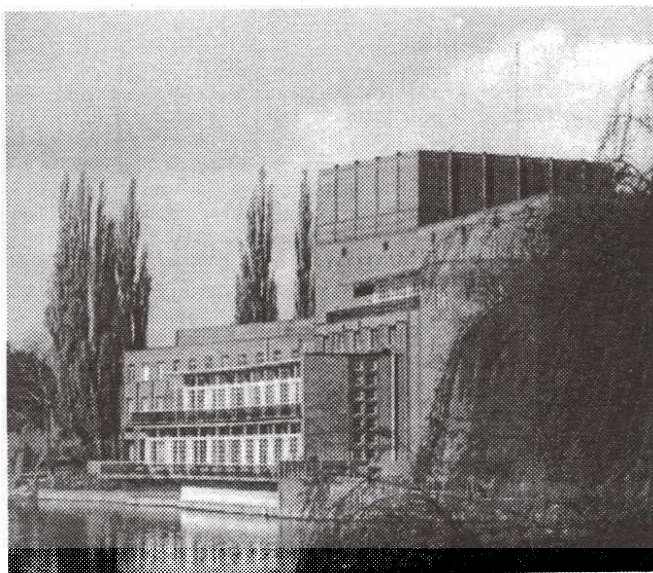
chim og Alexandras bryllup. Min værste nationalistiske irritation kom op i mig. Her var jeg kommet ud i den store verden, og forventede, på sædvanlig naiv bedste-dansker manér, at den store verden var lige så velorienteret, dvs. præcis ligesådan orienteret i sin indstilling til verden, som 'man' var hjemme i lille Danmark. Jeg blev klogere.

Aktiv i fire teaterstykker

Der var på Institutet tradition for, at eleverne satte et teaterstykke op i deres fritid henad jul. Vi var dog så teaterstærk en årgang, at vi satte fire teaterstykker op i løbet af vores tolv måneder: først stod Shakespeares samtidige Cyril Tournour for tur med en opsætning af *Revenger's Tragedy*. Så fulgte to af Shakespeare, *The Bad Quarto of Hamlet* og *Troilus And Cressida*, der er Shakespeare's eneste græske stykke og bygger på Illiaden via Chaucer og Virgil. Sæsonnen afsluttedes med en opførelse i Institutets have af *Lysistrata*.

En speciel Hamlet-udgave

Den *Hamlet* udgave, vi valgte at spille, er den først trykte, Quarto 1, som man formoder er stykket sammen af et par af skuespillerne og nedskrevet efter hukkommelsen. Den har altid haft et dårligt ry og opfattes som en piratkopi af alle, der er overbevist om, at Shakespeare kun og altid var genial. Vi fik bevist at *Hamlet*, *The Bad Quarto* ikke er helt så dårlig, som kritikerne har påstået gennem århundreder. Faktisk fungerer stykket udmærket på en scene. Men det må medgives, at 'To be, or not to be, I there's the point, To die, to sleep, is that all? I all: No to sleepe, to dreame, I

Det nuværende Shakespeare Memorial Theater i Stratford-upon-Avon blev åbnet i 1932. Det er hjemstedet for den Shakespeare Festival, som hvert år tiltrækker interesserede i tusindtal fra hele verden. The Royal Shakespeare Company optræder dels her, dels i London.

mary there it goes, For in that dreame of death, when wee awake...' (o.s.v.) er noget komprimeret i forhold til den Hamletmonolog, de fleste kan nikke genkendende til.

For os alle, hvad enten vi var med på scenen, eller bare i kulisserne, var det en enestående lejlighed til at udforske Shakespeare's stykker fra en vinkel kritikere og litterater normalt ikke beskæftiger sig med: Indefra. Jo, jeg blev klo-gere.

Landsby her og der

Troede jeg. For hvad er det så egentlig, jeg har fået med hjem udefra? Hvad sker der, når man genankommer til Regensen fra det store udland?

Tja, man flytter ind i endnu en lille landsby midt i en selv-orienteret og til

tider insulær hovedstad; og resten af verden ligger stadig langt væk, i anden potens.

Måske eksisterer 'resten af verden' slet ikke? Så i virkeligheden må man lære at nyde der, hvor man er, med den åbenhed man tilegner sig ved at rykke op med rod og tage til udlandet.

Jeg håber, at de varige mén fra året i Stratford-upon-Avon bliver åbenheden over for nyt. En åbenhed, der helst også skulle række til hele tiden at udforske og være opmærksom på det nye i Shakespeare, der også var åben overfor det, der var nyt og anderledes, uden at være blind for den almenmenneskelige konservatisme.

Kameraskyheden skulle helst gå i sig selv igen.

Marthe Seiden, 4x5

Hvem flytter ind - og ud igen.

Når man kikker tilbage i „Regensen“ - sådan ca 30-40 år - opdages det, at - samtidigt med at 68-opgøret skabte vigtige fornyelser - fik samme periode kasseret nogle ting, som var værdifulde. Een af tingene var de løbende meldinger om, hvem der flyttede ind og ud. Det ville ha' været en formidabel sociologisk arbejdsplads, hvis vi havde lister over ikke alene personnavnet, men også hvilket gymnasium/by vedkommende kom fra plus studieretning, indflytningsdato - og siden altså for alle Udflyttertidspunkt. Provsten har en liste, der er ført op til 1990, og pr. august 1996 har sommerklokker Claus Dahl foranlediget, at registrering begynder igen også med værelsesnumre. Det havde ikke været helt uinteressant, hvis der i ens locum havde været en liste med hvem, der havde boet der før, sådan gennem et par hundrede år. Her er en begyndelse, udarbejdet af Claus Dahl

Oversigt over ind og udflytning 1/9-95 til 1/9-96

Beboere 1/9-95

Andersen, Finn
Astrup Larsen, Tine
Bang, Nanna
Bjørklund, Michael
Brøgger, Morten
Carlsund, Anne Charlotte
Christensen, Thorolf
Christesen, Ingrid Sofie
Dalgaard, Jacob
Danneskiold-Samsøe, Jakob
Dubois, Christian
Ebert, Hans
Egeblad, Mikala
Eiring, Jonas
Elley, Bo Mogens
Faurschou, Mikkel
Fischer, Christian
Fischer, Tine
Gibsholm-Madsen, Kåre
Giversen, Anne Kathrine Bælum
Gjølør, Anne Birgitte
Grane, Thomas
Haas, Johanna
Hahn, Petrine
Hald, Bjarne
Hansen, Bergur
Hansen, Birgitte Holst
Hansen, Marianne Strøm
Hartung Jørgensen, Sten
Hess, Mette

Hess, Mikkel Hagen
Holme, Helle
Hougaard, Jesper Leth
Hutchings, Martin
Hvidsteen, Kristoffer Pavia
Højland, Thomas
Ilkjær, Lisbet
Jacobsen, Peter Pade Ramsø
Jensen, Anne Vibeke
Jensen, Sannah Zoffman
Jørgensen, Kasper
Kaae, Lise Langeland
Kirkeby, Henriette
Kiørbye, Thomas
Kjeldgaard, Lisbeth
Kløjgaard, Troels Vedel
Krarup, Inger
Kristensen, Pia Kaa
Krohn, Esben
Lauridsen, Halfdan
Leegaard, Lone
Leifer, Niels
Lilleør, Camilla
Lund, Christel Tvedegaard
Lyngbæk, Stig
Madsen, Iben Thranholm
Marott-Olesen, Morten
Marstal, Henrik
Mathiesen, Birgitte A.
Moberg, Yoon Skodshøj
Müller, Marleen
Munch, Birgit
Nielsen, Anne Birgitte
Nielsen, Eva Graff
Nielsen, Jakob Lerche

Nielsen, Jesper Gersholm
Nielsen, Mads
Norup, Ole Jegindø
Nørgaard, Iben
Odgaard, Mads
Olsen, Anna Solva
Pedersen, Niels Reeh
Porse, Bo
Poulsen, Andreas
Rasmussen, Anna Sandberg
Reeh Pedersen, Niels
Reiff, Anja
Risum, Signe
Rostbøll, Benedikte
Scheuer, Lars
Schovsbo, Niels
Seiden, Marthe
Skrydstrup, Martin
Sløk, Camilla
Sløk, Torsten
Statager, Thomas
Søndergaard, Elna
Søndergaard, Sidsel Maria
Thouber, Michael
Thrane, Kristine
Thygesen, Trine
Vilhømsen, Lars
Vind, Anna
Wettstein, Heidi von
Wiedemann, Frederik
Zemgulyte, Daiva
Øster, Maria
Østman, Bjørn

**Bevægelser i perioden
1/9-95 til 1/9-96**

- (orlov) dækker både over udrejse
til orlov og hjemvenden fra orlov.

15/9-95:	01/02-96 :	1/6-96 :
Ud: Torsten Sløk (orlov)	Ud: Lea Momme Møller	Ud: Mikala Egeblad
Tore Lind (orlov)	(orlov)	Lisbeth Kjeldgaard
Ind: Mikkel Hess (orlov)	Lone Leegaard	Martin Skrydstrup
Jens Lindegaard	(orlov)	(orlov)
	Anja Reiff	Ind: Naja Bentzen (orlov)
1/10-95:	Trine Thygesen	Tore T. Lind (orlov)
Ud: Tine Astrup	Birgitte Holst Hansen	Lea Momme Møller
Marthe Seiden (orlov)	Benedikte Rostbøll	(orlov)
Thomas Højland (orlov)	(orlov)	
Ind: Claus Dahl (orlov)		1/7-96 :
Bodil Kjær	Ind: Tobias Magid	Ud: Marleen Müller
Julie Christine Lund	Lasse Bo Handberg	Ind: Christian Svane
	Klavs Ej:sing	
15/10-95:	Kristina Krake	15/7-96:
Ud: Jonas Eiring (orlov)	Rune W. Berg	Ud: Niels Schovsbo
Orlov regnes fra 1/7	Tine Ravnsted-Larsen	
i beboelsestids-	Anne Birgitte Larsen	1/8-96 :
regnskabet	Jonas Wentzel	Ud: Sannah Zoffman Jensen
Ind: Peter Lauge Barkentin		Bodil Kjær
	1/3-96 :	Ind: Julie Skov
1/11-96:	Ud: Helle Holme	Jenny Larsson
Ud: Troels Vedel Kløjgaard	Sidsel Søndergaard	Thomas Højland
	Hanne Elberling	
15/11-96:	(orlov)	15/8-96:
Ind: Lea Momme Møller	Ind: Eva Lærke Roed Pade	Ud: Henrik Marstal
	Stine Dahl Jensen	Iben Nørgaard
1/12-95 :	Ellen Hougaard	Ind: Rachel Hansen
Ud: Finn Andersen		Charlotte Gudbjerg-Hansen
Esben Krohn	1/4-94 :	
Christian Dubois	Ud: Johanna Haas	1/9-96:
Anna Wegener	Jakob Danneskiold	Ud: Eva Graft Nielsen
Gertrud Skytte Schmidt	Samsøe (orlov)	Sophia Johansen
Caspar Richter		Gertrud Skytte Schmidt
15/12-95 :	Ind: Lars Munch Jensen	(orlov)
Ud: Ingrid Sofie Christensen	Charlotte Daphne Bidstrup	Michael Tjalve
Ind: Michael Tjalve		(orlov)
15/01-96 :	1/5-96 :	Christian Fischer
Ud: Birgitte Mathiesen	Ud: Morten Marott-Olesen	(orlov)
Bjarne Hald (orlov)	Ind: Torsten Sløk (orlov)	Anna Solva Olsen
		(orlov)
		Ind: Hanne Elberling
		(orlov)
		Bodil Kyst
		Martin Bøg
		Kathinka Barfod
		Peter Christensen
		Jonas Parello-Plesne

Beboere 1/9-96

Bang, Nanna
Barfod, Kathinka
Barkentin, Peter Lauge
Bentzen, Naja
Berg, Rune W.
Bidstrup, Charlotte Daphne
Bjørklund, Michael
Brøgger, Morten
Bøg, Martin
Carlslund, Anne Charlotte
Christensen, Peter
Christensen, Thorolf
Dahl, Claus
Dalgaard, Jacob
Ebert, Hans
Egeblad, Mikala
Ejsing, Klavs
Elberling, Hanne
Elley, Bo Mogens
Faurschou, Mikkel
Fischer, Tine
Gibsholm-Madsen, Kåre
Giversen, Anne Kathrine Bælum
Gjerløv, Anne Birgitte
Grane, Thomas
Gudbjerg-Hansen, Charlotte
Hahn, Petrine
Handberg, Lasse Bo
Hansen, Bergur
Hansen, Marianne Strøm
Hansen, Rachel
Hess, Mette
Hess, Mikkel Hagen
Hougaard, Ellen
Hougaard, Jesper Leth
Hutchings, Martin
Hvidsteen, Kristoffer Pavia
Højland, Thomas
Ilkjær, Lisbet
Jacobsen, Peter Pade Ramsø
Jensen, Anne Vibeke
Jensen, Lars Munch
Jensen, Stine Dahl
Jørgensen, Kasper
Kaae, Lise Langeland
Kirkeby, Henriette
Kiørbye, Thomas
Krake, Kristina
Krarup, Inger

Kristensen, Pia Kaa
Kyst, Bodil
Larsen, Anne Birgitte
Larsson, Jenny
Lauridsen, Halfdan
Leifer, Niels
Lilleør, Camilla
Lind, Tore T.
Lindegård, Jens
Lund, Christel Tvedegaard
Lund, Julie Christine
Lyngbæk, Stig
Madsen, Iben Thranholm
Magid, Tobias
Moberg, Yoon Skodshøj
Munch, Birgit
Møller, Lea Momme
Nielsen, Anne Birgitte
Nielsen, Jakob Lerche
Nielsen, Jesper Gersholm
Nielsen, Mads
Norup, Ole Jegindø
O'dgaard, Mads
Pade, Eva Lærke Roed
Parello-Plesner, Jonas
Pedersen, Niels Reeh
Porse, Bo
Poulsen, Andreas
Rasmussen, Anna Sandberg
Ravnsted-Larsen, Tine
Reeh Pedersen, Niels
Richter, Caspar
Risum, Signe
Scheuer, Lars
Schovsbo, Niels
Skov, Julie
Sløk, Camilla
Sløk, Torsten
Statager, Thomas
Søndergaard, Elna
Thrane, Kristine
Vilhelmsen, Lars
Vind, Anna
Wegener, Anna
Wentzel, Jonas
Wettstein, Heidi von
Wiedemann, Frederik
Zengulyte, Daiva
Øster, Maria
Østman, Bjørn

Bibeskæftigelse for 200 år siden

Den 25. nov. er det 200 år siden, det blev bestemt, hvad Regensprovsten skulle ha' i løn, sådan at han ikke mere behøvede at optræde som datidens bølighaj. Det var et led i de omfattende reformer, der blev gennemført på Universitetet som følge af en fundats, der fik kongelig bevilling d. 7. maj 1788. Men den ramte også Regensianerne, der hidtil havde haft en solid bibeskæftigelse ved at udøve monopolen som ligbærere i København.

Inden ordningen af 1796 havde professorerne været lønnet gennem indtægter fra nogle af de ejendomme universitetet ejede rundt om i byen og på Sjælland. Det system medførte naturligvis, at enkelte professorer søgte at hente størst muligt overskud af driften. På den tid var det vigtigt at ha' de rette forbindelser for at få det professorat, der havde fået tillagt de mest overskudsgivende ejendomme. Den ny universitetsfundats bestemte da også, at „designation“ ikke mere kunne accepteres... „da lærde embeder, til hvis værdige førelse udfordres duellighed og bestandig virksomhed, ingenlunde skal attråes blot som et middel til i sin tid at få et levebrød“. Professorerne fik også forbud med at lade deres forelæsninger holdes af vikarer. Til gengæld blev der elleve ny professorater at søge. Nyordningen betød, at samtlige

universitetsindtægter samledes i een stor kasse, og at professorerne kom på fast løn efterhånden, som der indtrådte vakancer. Gagen blev dengang på 1200 Rigsdaler.

Regensianerne levede af døden

Det var pesten i årene 1710-11, der havde lagt grunden til Regensens „position“ som hjemsted for ligbærerlauget. Det var den sidste epidemi af den slags i København. Vi var åbenbart lidt usunde end det øvrige Europa, hvor den sidste (og fjerde) af de store pestepidemier rasede fra 1663-84.

I løbet af årene 1710-11 krævede pesten ca 23.000 døde i København, og det var uendeligt langt flere, end rakkerne kunne klare. En rakker var den, der udførte renovationsarbejde og var også hjælper for bødlen (men det er også et gammelt kortspil og navnet på den person, der har flest kort på hånden ved spillets afslutning).

Der var brug for alle raske hænder til at begrave ligene. Der var så travlt, at man ikke havde tid til at lægge ligene i kister og ej heller at grave grave til hver enkelt. Der blev gravet kæmpehuller, og der var heller ikke tid til at følge de hygiejneforskrifter, der sagde, at der skulle mindst tre alen (a 63 cm) jord over. Mange af Københavns herreløse hunde havde det fint om natten.

Københavns brand og monopol

Det kræver næppe større indlevelse at fornemme stanken fra 23.000 lig, og de var dårligt rådnet væk, før der var brug for mere plads - nu til omkomne fra Københavns brand i 1728, der ødelagde 1/3 af det middelalderlige København indenfor volde og mure. (Dengang lå Rosenborg endnu på landet - det er bygget som sommerhus).

Det meste af Regensen røg jo også ved branden, og for at gi' studenterne nogle indtægter og få styr på sagerne, fik Regensen monopol på at bære lig i København med laugskontor i porten tv. Det var ikke til udelte fryd, der er ganske mange klager over den ligstank, der hang ved tøjet, når de kom hjem efter arbejdet.

De assisterende kirkegårde

Det var forfatteren og lægen, J.C.Tode, der brød med den katolske middelalders ide om, at det var finest at blive begravet under kirkegulvet, og - hvis man ikke havde råd til det - da i nærheden af kirkemuren. Det var hans ideer, der skabte en betydelig formue i ligbærerlauget. J.C. Tode (1736-1806) var hofmedicus fra 1771, professor fra 1797, medstifter af Medicinsk Selskab 1772, af Borgerdydsselskabet 1784 og Efterslægtselskabet 1785.

Det gav gode penge til kirken, da det blev „vedtaget“, at man var nænnere Gud, hvis man blev begravet i kirken - og nærmere desto tættere man kom på alteret. Da Ribe domkirke blev restaureret omkring århundredeskiftet fandt man et par tusinde skeletter under gulvet!

Der kom altså kirkegårde rundt on

kirken. I København ved Trinitatis, Petri, Vor Frue, Nikolaj, Helligånds-, Garnisons-, Holmens-, Vor Frelses og Christianskirken, men de slog altså langt fra til i pest og brand. Man måtte ha' assistance - deraf navnet Assistens Kirkegaard. Allerede før og under pesten var der assistens-kirkegårde mellem Fiolstræde og Peder Hvidtfeldtsstræde og der, hvor Hjemmets bygning mellem Gothersgade og Vognmagergade ligger. Andre kom Borgergade/St. Kongensgade, Gammel Mønt, Larslejstræde, Halmtorvet og St. Annægade på Christianshavn. Alle i byens fattigkvarterer.

Ikke røgelse men pestilens

Tode sagde: „Ved at lade sig begrave under kirkens gulv, ofrer man ikke røgelse til Guds ære, men stank og pestilens uden røgelse til sine efterkommere. Tilmurede begravelser er de farligste, fordi de holder på dunsterne, så at de, når graven åbnes påny for at indsætte den næste, udbreder en forfærdelig gift-atmosfære“.

Han ville gerne ha' alle begravelsespladser i den indre by helt fjernet. Hans bagtanke var at skabe åbne pladser til rekreation, men det var for farligt på det tidspunkt, så han foreslog blot, at de ikke måtte bebygges, fordi det ville forstyrre de døde ro. Det blev godtaget.

Han er altså een af de første store miljøforkæmpere i byen. Han ville ha' en kirkegaard til at ligge langt fra byen, frit og højt, hvor „vinden kan blæse det syge og usunde langt bort; han ivrer mod den tåbelige idé, at det kun sømmer sig for fattigfolk at komme i graven på slige, kirkeløse begravelsespladser;

han føler det tværtimod værdigt, at de afdøde viser de efterlevende det hensyn ikke ved deres jordiske levningers udnævnelse at forkorte efterkommernes liv“.

Assistens Kirkegaard

Man skulle altså ud af byen. Der havde været en kirkegård udenfor voldene. I 1546 blev der anlagt en kirkegård for fattige, hvor nu Linnésgade ligger, den fik også et kapel (som erstatning for en kirke), men da svenskerne nærmede sig København i 1658 blev alt, hvad der fandtes udenfor voldene totalt raseret, brændt og ødelagt.

Endelig i 1760 besluttede man at sløjfe alle otte assisterende kirkegårde indenfor voldene - de blev til Assistens Kirkegaard ved lystejeendommen Solitude. Men den var svær at popularisere; det var en indgroet forestilling, at udenfor voldene blev kun de fattige begravet. Men der var andre, praktiske vanskeligheder. Det gjaldt penge.

Kirkebestyrelserne opdagede, at de mistede indtægter ved, at ligene ikke længere kom til deres egne kirkegårde. Det blev klaret ved, at Assistens Kirkegård ydede et vist afdrag til kirkerne. De døde løste altså et slags sognebånd for at komme på „Assistens“.

Men hvad var et lig nu værd - med den lange vej? Fra gl. tid kostede et stort lig en halv snes Rigsdaler, de mindre det halve. Løsningen lå i transportformen. Studenterne kunne ikke selv slæbe et lig helt derud - og da den i lang tid fastholdt præg af at være for fattige, og universitetet var i gang med at pudse anseelsen hos professorer og lærere, tog man Regensianerne med. Den

24. maj 1792 udkom en forordning, der påbød at ligbæring i fremtiden skulle besørges af et fast, dertil lønnet korps, der ikke var studenter. Det blev i stedet til trækvogne, nogle gange med hest, og man ville ikke se Regensianere som ligkuske.

Studenterne var vrede - Regensprovsten glad

Universitetet beholdt dog lidt af sugerøret nede i „ligkassen“, for det blev bestemt, at selvom Regensen havde mistet sit 64 år gamle monopol, skulle ligbærerne fortsat udnævnes af det teologiske fakultet - på Regensens vegne - der også fastsatte taksterne.

Regensianerne var sure. De gik glip af både indtægter og det traktement, der næsten altid fulgte med. Der blev lavet mange numre - så mange, at en ny forordning blev nødvendig i februar 1793 - og så var det slut. Regensprovsten var Rasmus Nyerup, der efter en vikarperiode fra 1797 blev udnævnt til „rigtig“ Regensprovst i 1814. Det var den første gang, kongen selv foretog udnævnelsen.

Nyerup, der var professor i litteratur, var Todes store meningsfælle i kampen mod begravelse i byerne og gik varmt ind for brugen af både Garnisons og Holmens kirkegård, der lå udenfor Østerport, Frelserens kirkegård udenfor Amagerport foruden Assistens, St. Hans hospitals og jødernes kirkegård udenfor Nørreport.

Men det tog tid: I koleraåret 1853 blev en masse begravet på Christianshavn, og først i 1854 blev det endegyldigt forbudt at bruge kirkegårdene inden for voldene. Allerede i 1805 var

det blevet forbudt at begrave folk i kirkerne. Der er kun gjort een undtagelse: I år 1900 blev komponisten J.P.E. Hartmann begravet ved Garnisonskirken.

Nyerup talte så smukt om det fredfyldte Nørrebro, men der er adskillige beretninger om gravrøverier, efterhånden som lidt mere velstående kunne være bekendt at blive lagt der, og det tog også lang tid at komme af med bru-

gen af stedet til skovtur. De mindre bemidlede borgere, der ikke havde råd til at ta' i skoven, tog familien med på Assistens, bredte en dug ud over ligstenene og pakkede madkurven ud, mens graveren serverede vand på maskine og andre forfriskninger. Først i 1813 blev det forbudt graverne at udskænke spiritus.....

Da Regensen opfandt soldet

I „Genboerne“ taler både Regensianere og kobbersmeden om sold, som om det havde været i brug i massevis af år. Men forholdet er det, at Hostrup hørte det fra den første dag, han boede på Regensen, som en etableret sag, og derfor lod han uden større problemer et „udengårds-fjøg“ som kobbersmeden bruge ordet. Der er ret så god sikkerhed for, at ordet er opfundet på Regensen, og at det blev til så sent som i 1820'erne - på grund af Regensprovstens forsøg på standse druk og spil på Regenskroen.

Regenskroen lå i bunden af 3. gang - og her samledes Regensianerne bl.a. for at spille lotteri. De havde et forbillede i de forskellige lotterier, der blev indført fra 1719.

Fra 1771-1851 havde man Tal-lotteriet, og det synes at ha' været populært. Dets ide er, at man skal gætte på tal mellem 1 og 90, altså en slags forløber for andespil, bingo, banko og andre kære sysler. „Gamle Ole“ for nr. 90 er sikkert også fra den gang.

Og hvad er det godt spil uden en lille een til halsen? Værten stod i hvert fald klar i et omfang, som Regensprovsten ikke syntes om.

Rasmus Nyerup stjal posen

Litteraturprofessoren vikarierede som Regensprovst fra 1797 og fik sin kongelige udnævnelse i 1814. En aften i 1820'erne var der særlig megen larm i kroen, og Nyerup gik derned, men nøjedes - måske lidt naivt - med at ta' den

pose, de 90 brikker blev opbevaret i, og hvorfra man så tog vindernumrene.

Det er det klassiske eksempel på en Regensprovst, der undervurderede regensianerne, men hans indgriben skabte ordet „sold“ for fest - og dermed et lille stykke Regenshistorie.

For studenterne skaffede hurtigt en erstatning for posen. Det var værtens sold, som de rystede brikkerne i og spillede videre. Det ord kommer fra det oldnordiske „sáld“ = den store sigte, der dengang blev brugt til at rense korn med. Derefter begyndte studenterne at kalde lotterispillet - og hvad dertil hørte for „at drive sold“, og det kom siden til at dække over at more sig i almindelighed eller ikke at bestille noget overhovedet. Nyerups efterfølger fra 1829 blev teologi-professor F.C. Petersen, der gik endnu skarpere til værks for at skabe studiero. Regensskroen blev lukket 1. okt. 1835, og i sin dagbog skrev han: „Dersom der tales mindeord ved min grav, håber og ønsker jeg, at denne sag ikke glemmes“. Det være hermed opfyldt.....

Andre betydninger af „sold“

Der er en teori om - Meyer's fremmedordbog fra 1902 - at ordet „sold“ kan stamme fra det islandske „sollur“, der betyder lystigt selskab. Det kan i hvert fald sagtens forbindes med regenslivet, for der var mange islændinge gennem årene. Der var op til ti pladser reserveret folk fra Island indtil 1918, da øen tog første skridt mod den uafhængighed, der blev total i 1944. Der synes sikkerhed for, at det regensielle udtryk og indhold intet har med sold at gøre, når det forstås som løn til soldater (soldater er

folk, der får „sold“). I den forbindelse er det fransk og italiensk indflydelse, der er tale om.

Via plattysk fik vi det franske ord „solde“, og det stammer igen fra det latinske „solidus“. Det var en guldmønt, der bl.a. blev brugt til betaling af soldaterne.

Selve ordet soldat er fra italiensk. Det er perf. part. af udsagnsordet „soldare“, at lønne. Det har mange hundrede år på bagen, men et „sold“ i regensiell udformning og indhold findes først på tryk i det danske sprog fra ca 1835. Nu bruger hele landet det („så solder vi, så joller vi“).

Fra Italien til Regensen

Vi fik lotteriet fra Italien, hvor det kendes allerede i 1500-tallet. „Lotto“ betyder andel. Formålet har altid kun været eet: At skaffe penge, oftest til staten. Det gav i reglen så godt, at den slags ikke kunne overlades til private. Det første lotteri i Danmark blev udskrevet i 1719, da kongen skulle indløse de pengesedler, der var trykt for at dække udgifterne til Store Nordiske Krig. Allerede i 1721 kom det næste - nu til reparation af digernes i Slesvig, og i 1725 fik skomagerlauget lov til at komme af med en gæld via et lotteri.

Situationen blev hurtigt uoverskuelig, og i 1753 blev næsten alt samlet i „Det Kongelige københavnske Klasselotteri“, der her i oktober begyndte serie nr. 376. Varelotteriet fulgte efter i 1887, Landbrugslotteriet i 1907. Fra 1905-17 havde vi også Dansk Koloniallotteri til fordel for de vestindiske øer. Men så blev de solgt og lotteriet stoppede. Udviklingen efter 2. verdenskrig er kendt.

Kortspillet er fra Kina

Der er mange beretninger om kortspil på Regensen gennem tiderne. Kortspillet er formentligt opfundet i Kina - et sted mellem 7. og 10. århundrede. Tidligste omtale i Europa er 1299 i Italien, og i Frankrig gemmes det første kendte europæiske sæt fra ca 1340. Dengang var der ingen dame - kongen blev fulgt af en ridder, men ridder eller dame: Det blev altid brugt til at spille om penge. På Holbergs tid var Bassette det foretrukne hasardspil. Det medførte så mange fallitter, at Københavns politimester i 1724 forbød værtshusene at lægge lokaler til spillet.

Vi har også fået L'hombre fra Frankrig, men det blev skabt i Spanien allerede i 1400-tallet. Danmark fik det på Holbergs tid. Spillets nyhed omtales i „Den politiske kandestøber“, hvor titelfiguren et sted siger: „Der er et vist spil, der kaldes Allumber, jeg ville give hundrede Rigsdaler til, at jeg og vor datter, frøken Engelke, forstod det“. Der er tre aktive spillere, og kortspillets navn dækker over ideen: L'hombre er spansk for „manden“, dvs den, der spiller mod de to andre. 8'erne, 9'erne og 10'erne bruges ikke.

Lykkens pamfilius

I „Genboerne“ hører vi om to spil. I slutningen af I. akt melder Basalt fra til et sold med begrundelsen, at han skal spille „rambus“ hos sin onkel. Rambus

spilles med alle 52 kort af to eller flere, der får lige mange kort, som hver lægger i tre bunker foran sig. Det gælder om at komme af med sine kort ved at kunne lægge dem ud i en bestemt rækkefølge på midten af bordet.

Det andet spil er „skidtmas“. Rikke beretter rødmende til Amalie, at hun og Basalt havde spillet skidtmas en hel aften. Det ligner en typisk dansk konstruktion. Det kaldes også „Sorteper“, fordi den, der til sidst sidder tilbage med spar knægt, får en sort streg på næsen med en sodet prop. Et tredje kortspil, der var udbredt på den tid, hed „lanter“. Den, der på et tidspunkt fik fem kort på stribe i samme farve (flush i „poker“) sagde lanter og havde vundet.

Spillet er glemt, men vi har fastholdt et udtryk derfra. Det vigtigste kort var klør knægt. Det ryddede ganske enkelt bordet, og blev kaldt lykkens pamfilius. Derfra gik det hurtigt videre til blive den, der sad med kortet.

Holberg bruger udtrykket i tre af sine skrifter, men det er hentet hos den romerske digter, Publius Terentius (190-159 f.Kr.) I komedien „Andria“ elsker husets søn, Pamphilus en pige ved navn Glycerium. Hans far er imod forbindelsen, indtil han opdager, at pigen er datter af en af hans venner. Så er alt i orden, og Pamphilus i den syvende himmel af lykke: „O faustum et felicem hunc diem“.